

Arrest

nr. 235 245 van 16 april 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
                      2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Syrische nationaliteit te zijn, op 20 februari 2019 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 januari 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 november 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 december 2019.

Gelet op het arrest nr. X van 7 januari 2020 waarbij de debatten worden heropend en de partijen worden opgeroepen om te verschijnen op de terechtzitting van 30 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat S. MICHOLT en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing inzake verzoeker luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U heeft de Syrische én de Venezolaanse nationaliteit. U bent christen. U bent geboren op 25 september 1958 in Syrië in de stad Aleppo. Daar u uw legerdienst niet wilde doen in Syrië, verhuisde u in 1975

naar Venezuela, waar u een oom had wonen. In 1983 verwierf u de Venezolaanse nationaliteit. Tot 1990 woonde u in Caracas, waarna u naar de stad Maracay bent verhuisd. U heeft Syrië nog verschillende keren bezocht. De laatste keer was in 2011. Uw eerste vrouw, N.M., is in 2001 overleden aan kanker. Jullie hebben samen één dochter, G.A., die in Puerto De La Cruz woont. In 2012 huwde u met L. (CGVS X en O.V. X).

In Venezuela werkte u als groothandelaar in kinderartikelen. U huurde in de industriezone in Maracay een magazijn waarin u de goederen stockeerde. President Maduro zei tijdens de speech die hij gaf op de Dag van de Arbeid in 2017 dat arbeiders die al enkele jaren op dezelfde plaats tewerkgesteld zijn, recht hebben op een percentage van de winst die de werkgever maakt. U had zelf vijf werknemers in dienst. B.G. werkte al vijf jaar voor u. Naar aanleiding van de speech van Maduro, eiste hij zijn deel van de winst op met terugwerkende kracht. Hij zette tevens de andere werknemers op tegen u. Eind 2017 liet u hem verstaan dat hij moest vertrekken. B.G. ondernam nog een poging om u te overtuigen hem terug in dienst te nemen, maar u weigerde. Hierop begon hij u telefonisch te bedreigen. Hij zei dat hij weet waar u en uw vrouw wonen, waar hij u kan vinden, vermeldde dat hij tot een colectivo behoort, zijnde een groep gewapende aanhangers van de regering, en maakte duidelijk dat u hem moest betalen. U wilde klacht indienen en wendde zich tot het Cuerpo de Investigaciones Científicas, Penales y Criminalísticas (CICPC). Uw klacht werd echter niet geregistreerd omdat u niet beschikt over een Carnet de la Patria.

Op 15 of 16 februari 2018 viel een gewapende man uw magazijn binnen. U was toen net bezig met alles af te sluiten. Hij gebood u naar buiten te gaan, waar zijn kompaan aan het wachten was. Ze maakten u 8.000 à 10.000 dollar afhandig, stalen uw auto en gsm en ontvoerden u. De mannen vertelden dat ze tot een colectivo behoren en in opdracht werkten van B.G.. Ze eisten dat u hen maandelijks 5.000 dollar zou betalen en dreigden ermee u en uw vrouw iets aan te doen als u niet zou gehoorzamen. Na twee uur lieten ze u weer gaan. U moest uitstappen in Cagua. U deed bij de politie aangifte van de diefstal van uw wagen en van uw ontvoering. De politie stuurde u door naar het CICPC dat belast is met het onderzoek naar ontvoeringen. Daar werd uw aangifte echter wederom niet aanvaard. In maart en april 2018 betaalde u het afgesproken bedrag aan het colectivo. Daar u niet steeds 5.000 dollar kon ophoesten en u vreesde voor de veiligheid van u en uw vrouw, besloot u echter samen met uw echtgenote Venezuela te verlaten. U zegde de huur van uw magazijn op en verkocht al de kinderartikelen en uw camionette om jullie vertrek te kunnen bekostigen. U en uw vrouw leefden van eind april tot midden juni ondergedoken bij uw dochter in Puerto De La Cruz. De huur van jullie woning in Maracay was al betaald tot eind 2018 en u gaf de sleutel van het huis aan uw dochter.

U en uw echtgenote hebben Venezuela verlaten op 19 juni 2018. Jullie vlogen legaal naar Amsterdam met een tussenstop in Istanbul. Vervolgens reisden jullie met de trein naar België, waar jullie op 11 juli 2018 een verzoek om internationale bescherming indienden. Bij een terugkeer naar Venezuela vreest u opnieuw ontvoerd of afgeperst te worden of zelfs gedood te worden door uw vervolgers. U haalde verder nog aan dat Arabieren in Venezuela niet graag worden gezien. Naar Syrië kan u niet terugkeren gezien de oorlogssituatie in het land en daar u als christen in het vizier zou komen van groepen zoals Daesh (de Islamitische Staat).

Ter ondersteuning van jullie verzoek om internationale bescherming legden u en uw echtgenote volgende documenten neer: uw Syrische identiteitskaart; de Syrische identiteitskaart van uw vrouw; uw Venezolaans paspoort; het Venezolaans paspoort van uw vrouw; uw Venezolaanse identiteitskaart; een kopie van de Venezolaanse identiteitskaart van uw vrouw; uw Venezolaans rijbewijs; een kopie van het Venezolaans rijbewijs van uw vrouw; jullie huwelijksakte; een internetartikel aangaande de weigering van de CICPC om de aangifte van een diefstal te registreren daar het getroffen koppel niet in het bezit was van een Carnet de la Patria; en een begeleidend schrijven van uw advocate, d.d. 09/10/2018 en d.d. 10/10/2018.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het staat vast dat u zowel over de Syrische als de Venezolaanse nationaliteit beschikt (CGVS 18/15862, p.4-5). Het CGVS wijst erop dat een vluchteling elke persoon is die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, bevindt, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term 'het land waarvan hij de nationaliteit bezit' elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept. Dit laatste geldt ook bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming. Onder 'land van herkomst' in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet dient immers het land of de landen van nationaliteit te worden verstaan (cf. artikel 2, n) van de richtlijn 2011/95/EU). Kortom, in geval van dubbele nationaliteit gelden de landen van beide nationaliteiten als land van herkomst. In het licht van voorgaande bent u er in het kader van uw verzoek om internationale bescherming in België derhalve toe gehouden om aan te tonen dat geen van beide nationale overheden u de noodzakelijke bescherming wil of kan bieden, te deze dus zowel de Venezolaanse als de Syrische overheid.

Er dient hierbij te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u in Venezuela een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Wat betreft uw beweerdde problemen in Venezuela, dient er vooreerst opgemerkt te worden dat u geen enkel begin van bewijs heeft neergelegd betreffende uw handelszaak in kinderartikelen. Tijdens het persoonlijk onderhoud gevraagd of u werkdocumenten heeft van uw magazijn in Maracay en de goederen waarin u handelde, antwoordde u positief maar stelde u ze niet te hebben meegebracht naar België (CGVS 18/15862, p.9). U gaf als uitleg dat u bent moeten vluchten en dat u ze heeft achtergelaten in Venezuela (CGVS 18/15862, p.9). Gevraagd te verduidelijken waar de documenten zich bevinden, stelde u dat ze bij uw dochter liggen (CGVS 18/15862, p.9). Gevraagd de aard van de documenten te beschrijven, repliceerde u dat het een document van de handelskamer betreft (CGVS 18/15862, p.9). Gevraagd of u ook bewijzen heeft van de aankoop en verkoop van de kinderartikelen, antwoordde u positief en voegde daaraan toe dat die documenten ook in Venezuela liggen en dat u er niet aan had gedacht om ze mee te nemen (CGVS 18/15862, p.9). Later tijdens het persoonlijk onderhoud werd u nog eens gevraagd of uw werkdocumenten bij uw dochter liggen (CGVS 18/15862, p.20). U antwoordde bevestigend (CGVS 18/15862, p.20). U stelde toen nog dat u deze documenten zou faxen aan het Commissariaat-generaal (CGVS 18/15862, p.20). Op 10 oktober 2018 liet uw advocate echter per mail weten dat u en uw echtgenote onder andere het bewijs van de oprichting van uw zaak niet kunnen bemachtigen (zie stuk 12). Ze stelde dat jullie dit document, evenals andere stukken (zie infra), hadden achtergelaten in jullie huurwoning en dat ze werden weggegooid door de eigenaar van de woning (zie stuk 12). Hieraan werd nog toegevoegd dat jullie uit vrees voor jullie leven zo snel mogelijk zijn moeten vertrekken uit jullie huurwoning met als gevolg dat u en uw vrouw er niet aan hadden gedacht, noch de tijd hadden, om dergelijke documenten mee te nemen (zie stuk 12). Ter zake dient er opgemerkt te worden dat waar u op het CGVS nog had verklaard dat uw werkdocumenten bij uw dochter lagen (CGVS 18/15862, p.9 en p.20), u en uw echtgenote na het persoonlijk onderhoud aan jullie advocate hadden laten weten dat jullie documenten, waaronder ook een bewijs van uw zaak, in jullie huurhuis lagen (zie stuk 12). Dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt betreffende de documenten van uw handelszaak in Venezuela, doet vermoeden dat u informatie voor het CGVS achterhoudt. Er mag immers worden verwacht dat u toch enig document zou kunnen neerleggen om het bestaan van uw beweerdde zaak in kinderartikelen, die centraal staat in uw asielaanvraag, te bewijzen. Uw uitleg dat u en uw echtgenote gehaast waren en dat jullie er niet aan hadden gedacht om de documenten mee te nemen (zie stuk 12), wordt ondermijnd door bovenvermelde tegenstrijdigheid, alsook door de vaststelling dat jullie nog ongeveer tot twee maanden en een half na de aanval van het colectivo in jullie huurhuis in Maracay zijn blijven wonen en dat u in die periode klaarblijkelijk wel de tijd had om uw eigendom te verkopen en uw vertrek voor te bereiden (CGVS 18/15862, p.11 en p.18-21). Dat jullie dergelijke belangrijke documenten voor jullie verzoek om internationale bescherming door jullie haastig vertrek zouden zijn vergeten mee te nemen, weet dan ook allerminst te overtuigen.

U beweerde verder dat president Maduro midden 2017 had verkondigd op de televisie dat arbeiders die al enkele jaren op dezelfde plaats tewerkgesteld zijn, recht hebben op een percentage van de winst van de werkgever en dat uw werknemer B.G., naar aanleiding hiervan in conflict lag met u (CGVS 18/15862, p.11-12). Hierbij dient evenwel opgemerkt te worden dat u evenmin enig begin van bewijs heeft neergelegd betreffende de tewerkstelling van B.G. in uw handelszaak. Nochtans zou u in het bezit zijn van door hem ondertekende loonbrieven (CGVS 18/15862, p.14). Er werd u tijdens het persoonlijk onderhoud gevraagd deze loonbrieven over te maken aan het Commissariaat-generaal (CGVS 18/15862, p.20), wat u tot op heden echter niet heeft gedaan. Zoals aangegeven in het bijkomend schrijven van uw advocate, zou uw huisbaas in Venezuela ook deze loonbrieven hebben weggegooid (zie stuk 12). Dienaangaande dient te worden herhaald dat het zeer bedenkelijk is dat u dergelijke documenten aangaande de identiteit van uw vervolger, zou achterlaten in een huurwoning. Bewijzen dat u B.G. eind 2017 heeft ontslagen, zou u niet hebben (CGVS 18/15862, p.15), wat eveneens vragen oproept.

Verder verklaarde u dat u bij het CICPC geen klacht kon indienen betreffende de bedreigingen en uw ontvoering omdat u niet beschikte over een Carnet de la Patria maar werd de diefstal van uw auto wel geregistreerd door de gewone politie (CGVS 18/15862, p.3-4 en p.19-20). U stelde dat de politie u een bewijs gaf van uw aangifte van de diefstal van uw auto (CGVS 18/15862, p.19). Gevraagd of u aan de politie had gezegd dat uw voormalige werknemer B.G. achter de diefstal zat, antwoordde u positief en stelde u dat zijn naam ook werd genoteerd op het document dat u had gekregen van de politie (CGVS 18/15862, p.20). Gevraagd of u het document van de politie kan bezorgen aan het Commissariaat-generaal, repliceerde u dat u het niet bij had (CGVS 18/15862, p.20). U erop gewezen dat u aan uw dochter kan vragen om dat document op te sturen, stelde u dat uw dochter op zeven à acht uur rijden van uw huurhuis woont en dat uw documenten nog bij u thuis liggen (CGVS 18/15862, p.20). Ter verduidelijking gevraagd of u het CGVS ja dan neen het politiedocument kan overmaken, antwoordde u dat u het wel wilt vragen aan uw dochter maar dat het lastig zal zijn daar ze ver woont van waar u woonde (CGVS 18/15862, p.20). U er toen nog eens op gewezen dat u de documenten aangaande uw zaak in kinderspullen, de loonbriefjes van B.G. en de aangifte van de diefstal van uw auto, zo snel mogelijk moet overmaken aan het CGVS, antwoordde u bevestigend (CGVS 18/15862, p.20). Ook de politieaangifte zou evenwel zijn weggegooid door uw huisbaas in Venezuela (zie stuk 12).

Dat u geen enkel begin van bewijs heeft neergelegd om het bestaan van uw zaak, het bestaan van B.G. en uw aangifte bij de politie te ondersteunen, hoewel u zelf heeft aangegeven dat u in Venezuela in het bezit was van dergelijke bewijsstukken, én dat u hieromtrent ook nog eens tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven.

Verder dient er opgemerkt te worden dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) met geen woord heeft gerept over B.G. en het colectivo (Vragenlijst CGVS 18/15862, d.d. 09/08/2018). U liet wel optekenen dat u in februari 2018 werd bestolen, ontvoerd en afgeperst door criminelen maar toen expliciet gevraagd of u weet wie die criminelen waren, antwoordde u negatief (Vragenlijst CGVS 18/15862, d.d. 09/08/2018, vraag 3.5). Het is bedenkelijk dat u de link met B.G. niet maakte en hun behoren tot een colectivo niet vermeldde (Vragenlijst CGVS 18/15862, d.d. 09/08/2018). Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS gevraagd waarom u op de DVZ niets had gezegd over het colectivo en B.G., repliceerde u dat u de daders van de diefstal en uw ontvoering ook effectief niet kent en dat wanneer u op de DVZ nog meer wilde vertellen, u werd verzocht om de details voor later te bewaren (CGVS 18/15862, p.21). Wanneer u in het begin van het persoonlijk onderhoud op het CGVS werd gevraagd of u op de DVZ alle redenen had kunnen vertellen omwille waarvan u was vertrokken uit uw land, antwoordde u evenwel positief (CGVS 18/15862, p.3). U had evenmin enige opmerking over uw onderhoud op de DVZ (CGVS 18/15862, p.3). Het is dan ook bedenkelijk dat u pas aangaf dat u niet alles had kunnen vertellen op de DVZ wanneer u werd geconfronteerd met de lacunes in de verklaringen die u toen had afgelegd. Hoe dan ook mag het verbazen dat de naam B.G. niet is gevallen op de Dienst Vreemdelingenzaken, daar hij de aanleiding zou zijn geweest van al uw problemen in Venezuela (CGVS 18/15862, p.11). Ook uw echtgenote vermeldde hem overigens niet op de DVZ (Vragenlijst CGVS 18/15862B, d.d. 09/08/2018).

Voorts dient er gewezen te worden op incoherenties tussen uw verklaringen en die van uw vrouw. Uw echtgenote stelde dat ze B.G. vóór uw ontvoering persoonlijk heeft gesproken aan de telefoon (CGVS 18/15862B, 12). Volgens haar verklaringen heeft hij zich voorgesteld en zei hij dat jullie uiteindelijk wel zouden betalen wat jullie moesten betalen (CGVS 18/15862B, 12). Dat B.G. ook ú persoonlijk opbelde en bedreigde, wilde ze noch bevestigen, noch ontkennen (CGVS 18/15862B, 12). Gevraagd aan u of uw echtgenote ooit telefonisch heeft gesproken met B.G., moest u eveneens toegeven dat niet zeker te

weten (CGVS 18/15862, p.16). U stelde dat ze de telefoon aflegde van zodra ze een vreemde stem hoorde (CGVS, p.16). Het roept vragen op dat u en uw echtgenote klaarblijkelijk niet communiceerden over het contact met uw ex-werknemer die nochtans de bron van al jullie problemen in Venezuela zou zijn.

Uw vrouw verklaarde voorts dat ze na het ontslag van B.G. vreemde bewegingen opmerkte (CGVS 18/15862B, p.9). Ze stelde dat het meerdere keren is gebeurd dat ze bij het verlaten van jullie woning mannen op motors zag met een vreemde blik in hun ogen en dat ze haar hebben achtervolgd (CGVS 18/15862B, p.12-13). Ter verduidelijking aan haar gevraagd of u die mannen ook heeft gezien, antwoordde ze vaagweg dat u ze gezien zou moeten hebben de keren dat jullie samen waren (CGVS 18/15862B, p.13). Haar erop wijzend dat ze duidelijkere antwoorden moet geven en opnieuw gevraagd te vertellen of u hen ja dan neen heeft gezien, herhaalde ze dat u ze gezien zou moeten hebben daar ze jullie passeerden (CGVS 18/15862B, p.13). Gevraagd aan uw echtgenote of ze daarover heeft gesproken met u, antwoordde ze negatief en voegde daaraan toe dat jullie hen samen hebben gezien en er dus geen reden was om het te zeggen aan u (CGVS 18/15862B, p.13). Gevraagd aan uw vrouw of u ook werd achtervolgd, repliceerde ze dat u daar niets over heeft gezegd (CGVS 18/15862B, p.13). Gevraagd of ze alleen was of bij u de keren dat ze werd achtervolgd, stelde uw echtgenote dat ze alleen werd achtervolgd en dat jullie de mannen soms zagen als jullie naar buitengingen (CGVS 18/15862B, p.13). Gevraagd of ze aan u heeft verteld dat ze ook werd achtervolgd door mannen op motors, antwoordde ze positief (CGVS 18/15862B, p.13). Wanneer u werd gevraagd of u en uw echtgenote na het ontslag van B.G. behalve via dreigtelefoontjes nog op een andere manier werden geïntimideerd, antwoordde u evenwel negatief (CGVS 18/15862, p.23). Gevraagd of u en uw vrouw na zijn ontslag in het oog werden gehouden of die indruk hadden, repliceerde u dat u dat niet is opgevallen (CGVS 18/15862, p.23). Gevraagd of u en uw vrouw ooit werden achtervolgd, stelde u dat het normaal is dat je in Venezuela wordt achterna gezeten door dieven maar voegde daaraan toe dat B.G. jullie nooit heeft achtervolgd (CGVS 18/15862, p.23). Gevraagd of leden van het colectivo u en/of uw vrouw ooit hebben achtervolgd, moest u toegeven het niet te weten (CGVS 18/15862, p.23). U erop gewezen dat uw echtgenote had verklaard dat ze enkele keren werd achtervolgd door mannen van het colectivo op moto's, repliceerde u dat ze dat nooit heeft verteld aan u (CGVS 18/15862, p.23). Hierna stelde u wel dat u op een avond het gevoel had dat iemand op een motor u en uw vrouw achtervolgde maar dat u hem niet kon zien (CGVS 18/15862, p.23-24). Gevraagd waarom u dat dan niet had verteld toen u werd gevraagd of u ooit werd achtervolgd, repliceerde u dat u niet weet of hij jullie de hele tijd had gevolgd maar dat u hem zag op een motor toen u bij de poort van uw woning op de bewaker aan het wachten was (CGVS 18/15862, p.24). Gevraagd of het nog was gebeurd dat u motorrijders had gezien voor uw deur, mannen die daar aan het wachten waren op u, stelde u dat zoiets u niet is opgevallen (CGVS 18/15862, p.24). De uitermate moeizame en vage verklaringen van u en uw vrouw hieromtrent en de vastgestelde incoherenties tussen jullie verklaringen, ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw relaas.

Volgens uw verklaringen ging u al na de eerste telefonische bedreigingen van B.G. klacht indienen bij het Cuerpo de Investigaciones Científicas, Penales y Criminalísticas (CGVS 18/15862, p.15-16). Uw klacht werd – volgens uw verklaringen – echter niet geregistreerd omdat u niet beschikt over een Carnet de la Patria (CGVS 18/15862, p.15-16). Aan uw echtgenote gevraagd of jullie naar de politie waren geweest om aangifte te doen van de bedreigingen van B.G., repliceerde ze dat jullie het toen niet serieus namen daar er in Venezuela voortdurend wordt bedreigd maar de mensen het daarom nog niet menen (CGVS 18/15862B, p.14). Opnieuw gevraagd aan uw vrouw of jullie ja dan neen naar de politie zijn gegaan toen jullie werden bedreigd door B.G., antwoordde ze negatief (CGVS 18/15862B, p.14). Haar erop wijzend dat u had verklaard van wel, antwoordde ze dat zij niet naar de politie is gegaan en vroeg ze zich luidop af of u wel bent geweest en het niet heeft verteld aan haar, om te concluderen dat ze het niet weet (CGVS 18/15862B, p.14). Het mag verbazen dat u uw echtgenote hier niet over zou hebben ingelicht, te meer daar ze wél op de hoogte bleek te zijn van de aangifte van de diefstal van uw wagen en uw ontvoering (CGVS 18/15862B, p.14).

Uw echtgenote verklaarde dat ze na uw ontvoering een keer werd opgebeld door iemand die haar zei dat jullie over twintig dagen het geld moesten betalen (CGVS 18/15862B, p.11-12 en p.15). Aan u gevraagd of uw vrouw ooit telefonisch had gesproken met de mannen die het afgesproken geldbedrag zouden komen ophalen, antwoordde u negatief en voegde daaraan toe dat ze naar de vaste lijn van uw zaak belden (CGVS 18/15862, p.24). U erop gewezen dat uw vrouw had verklaard dat ze iemand aan de telefoon had horen zeggen dat jullie nog twintig dagen de tijd hadden om te betalen en dat jullie zouden worden gedood als jullie niet zouden betalen, kwam u niet verder dan te stellen dat het vreemd is dat ze dat voor u heeft verborgen gehouden (CGVS 18/15862, p.25). Het is echter opnieuw zeer

bedenklijk dat uw vrouw dergelijke informatie niet zou communiceren aan u gezien de relevantie ervan.

De vastgestelde tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en die van uw vrouw betreffende de door jullie beweerde problemen in Venezuela, ondermijnen verder de geloofwaardigheid ervan.

Verder stelde u nog dat president Maduro het volk wilde opzetten tegen de buitenlanders in Venezuela (CGVS 18/15862, p.11-12). U en uw echtgenote linkten de beweerde uitspraak van Maduro betreffende het herverdelen van de winst van een privéonderneming onder de arbeiders, aan het discrimineren van zakenmannen en - vrouwen van vreemde origine (CGVS 18/15862, p.12 en CGVS 18/15862B, p.9-10 en p.16). U en uw echtgenote bevestigden echter dat deze beweerde maatregel van de president alle eigenaren van privéondernemingen zou raken, ook Venezolanen (CGVS 18/15862, p. 12 en CGVS 18/15862B, p.9-10). Bovendien verklaarde u zelf dat de beweerde uitspraak van de Venezolaanse president nooit in wetgeving werd omgezet (CGVS 18/15862, p.11-13 en p.23).

Volgens uw verklaringen werd u op straat vaak beledigd door Venezolanen die 'Turk' naar u riepen (CGVS 18/15862, p.22). Gevraagd of het enkel bij beledigingen bleef, antwoordde u positief en voegde daaraan toe dat jullie deftig en proper voorkomen, wat je in Venezuela, waar de meesten gescheurde kledij dragen, weinig ziet (CGVS 18/15862, p.22). Uw echtgenote stelde dat ze eens op straat liep met eten in haar handen en werd aangevallen door een Venezolaanse vrouw omwille van haar Arabische origine (CGVS 18/15862B, p.16). Gevraagd hoe ze weet dat ze toen werd aangevallen omdat ze Arabische is, kwam ze niet verder dan te stellen dat Arabieren er anders uitzien en opvallen (CGVS 18/15862B, p.16). Uw echtgenote erop gewezen dat ze concreet dient te zijn en opnieuw gevraagd waarom ze denkt dat die vrouw haar aanviel omwille van haar Arabische origine, repliceerde ze dat de vrouw haar 'Turk' noemde en beledigde (CGVS 18/15862B, p.16). Gevraagd op welke manier ze werd aangevallen, stelde uw echtgenote dat de vrouw haar eten had afgenomen (CGVS 18/15862B, p.16). Gevraagd naar nog andere voorvallen waarbij ze werd geïsoleerd omwille van haar afkomst, kwam ze niet verder dan te stellen dat ze het zich nu niet kan herinneren maar dat ze echt van alles heeft meegemaakt (CGVS 18/15862B, p.16). De door u aangehaalde beledigingen en het incident dat door uw vrouw werd beschreven, zijn echter geenszins dermate ernstig en ingrijpend om te spreken van vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Uw vrouw haalde ten slotte nog aan dat u een hoge bloeddruk heeft en dat het moeilijk is in Venezuela om aan medicatie te geraken (CGVS 18/15862B, p.9). Ter zake dient opgemerkt te worden dat medische problemen op zich geen verband houden met de criteria van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals ook vermeld in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Evenmin ressorteren de door uw vrouw geschetste problemen onder de bepalingen inzake subsidiaire bescherming, zoals ook opgenomen in artikel 48/4 van voornoemde Vreemdelingenwet. Nergens uit jullie verklaringen blijkt dat jullie in Venezuela geen toegang tot medische zorgen zouden hebben gekregen of zouden kunnen krijgen om redenen die verband houden met de criteria van de Conventie van Genève. Voor de beoordeling van medische elementen dient u een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Gezien het geheel van bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u bij een terugkeer naar Venezuela een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van

schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip **reëel risico** wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei 2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in preciaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T.v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie **ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard** die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

Uit uw verklaringen en die van uw echtgenote over jullie profiel en jullie familiale/financiële situatie in jullie land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in jullie hoofde ernstige problemen van socioeconomische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat jullie,

in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' lopen. U en uw echtgenote hadden steeds onderdak in Venezuela. Jullie woonden in een huurhuis in Maracay (CGVS 18/15862, p.5). U verklaarde voorts in Venezuela steeds als handelaar te hebben gewerkt (CGVS 18/15862, p.6). Uw financiële situatie bleek goed te zijn. Zo ging u in 2012 op huwelijksreis naar Cancun, in 2013 ging u op vakantie naar Argentinië, u bent een aantal keer in de Verenigde Staten en Syrië geweest en u bezocht tevens Santo Domingo (CGVS 18/15862, p.5-6 en p.10). U bekostigde zelf uw reis en die van uw vrouw naar België (CGVS 18/15862, p.11). De echtgenoot van uw dochter die nog in Venezuela woont, heeft een eigen meubelzaak (CGVS 18/15862, p.6-7). Gevraagd of zij financieel rondkomen in Venezuela, antwoordde u positief (CGVS 18/15862, p.7). Uw schoonbroer P., de broer van uw echtgenote, werkt tevens als handelaar. Eén van haar zussen bereidt Syrische gerechten en verkoopt ze aan supermarkten (CGVS 18/15862B, p.6-7). Aldus kunnen jullie bij een terugkeer terugvallen op een netwerk. Ter zake dient nog opgemerkt te worden dat u en uw echtgenote de economische situatie in Venezuela op geen enkel moment hebben ingeroepen als de reden van jullie vertrek uit Venezuela, noch als de reden waarom jullie niet zouden kunnen terugkeren naar Venezuela. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat jullie, indien jullie zouden terugkeren naar Venezuela, er in een mensonwaardige situatie zouden terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en neemt er onder meer de vorm aan van gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïsoleerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard is.

Het geweld gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, en de Colectivos chavistas waarbij burgers met een specifiek profiel geïsoleerd worden, heeft eveneens geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Venezuela actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U en uw echtgenote brachten geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De door u en uw vrouw neergelegde documenten veranderen niets aan de genomen beslissing. Uw Syrische identiteitskaart; de Syrische identiteitskaart van uw vrouw; uw Venezolaans paspoort; het Venezolaans paspoort van uw vrouw; uw Venezolaanse identiteitskaart; een kopie van de Venezolaanse identiteitskaart van uw vrouw; uw Venezolaans rijbewijs; een kopie van het Venezolaans rijbewijs van uw vrouw; en jullie huwelijksakte, bevatten enkel identiteitsgegevens die hier niet ter discussie staan. Het internetartikel aangaande de weigering van de CICPC om de aangifte van een diefstal te registreren daar het getroffen koppel niet in het bezit was van een Carnet de la Patria, dient er opgemerkt te worden dat het artikel niet van dien aard is een ander licht te werpen op bovenstaande vaststellingen betreffende de ongeloofwaardigheid van uw vluchtmotieven. In het begeleidend schrijven van uw advocate van 9 oktober 2018 werd nog een samenvatting gegeven van de door u en uw echtgenote ingeroepen vervolgingsfeiten en de situatie in Venezuela en Syrië. Deze loutere samenvatting verandert evenmin iets aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid van jullie vluchtrelaas. Uw advocate merkte in haar begeleidend schrijven voorts nog op dat uw echtgenote zich niet op haar

gemak voelde tijdens het persoonlijk onderhoud en dat ze niet het gevoel had dat er naar haar werd geluisterd (zie stuk 11). Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt evenwel dat uw vrouw al de tijd werd gegeven om haar verhaal te doen. Ze gaf aan de vragen goed te hebben begrepen en al haar problemen te hebben verteld (CGVS 18/151862B, p.17). Wanneer haar op het einde werd gevraagd of ze nog iets wenste toe te voegen aan haar relaas, antwoordde ze bovendien negatief en maakte enkel nog een opmerking over een datum die al voordien was uitgeklaard (CGVS 18/151862B, p.17).

Tijdens haar persoonlijk onderhoud haalde uw echtgenote nog aan dat ze een zenuwinkering heeft gehad en psychische problemen ervaart door alles wat ze heeft meegemaakt in Venezuela en hierdoor ook zaken vergeet (CGVS 18/15862B, p.9, p.11, p.16). Hierbij dient evenwel opgemerkt te worden dat jullie vluchtmotieven, en dus ook de oorzaak van de beweerde psychische- en geheugenproblemen van uw echtgenote, niet aannemelijk werden bevonden. Bovendien heeft uw echtgenote geen enkel document neergelegd ter bewijs van haar beweerde psychische problemen en blijkt uit de kwaliteit van haar verklaringen op de DVZ en het CGVS dat zij over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om haar asielaas op zelfstandige en functionele wijze te verdedigen. Dat geen geloof gehecht wordt aan jullie vluchtmotieven is overigens niet louter gebaseerd op haar verklaringen of op tegenstrijdigheden tussen jullie verklaringen onderling. U legde immers zelf ook tegenstrijdige, vage en lacunaire verklaringen af die de geloofwaardigheid van jullie beweerde problemen in Venezuela, waarvan u tevens geen enkele begin van bewijs neerlegde, ondermijnen. De loutere bewering van uw echtgenote dat zij psychische en geheugenproblemen heeft, doet bijgevolg geenszins afbreuk aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid van jullie vluchtmotieven.

Volledigheidshalve dient er nog opgemerkt te worden dat de zus van uw echtgenote, Dalal Tawil (CGVS 14/14392 en O.V. 7.917.436), die enkel de Syrische nationaliteit heeft, omwille van eigen vluchtmotieven als vluchteling werd erkend in België. Uw schoonbroer Georges Touil (CGVS 18/11060 en O.V. 8.582.801), die omwille van problemen met zijn schoonfamilie en andere voor u onbekende redenen Venezuela eveneens had verlaten (CGVS, p.25), werd tevens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.2. De bestreden beslissing inzake verzoekster luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U heeft de Syrische én de Venezolaanse nationaliteit. U bent christene. U bent geboren op 15 februari 1970 in Syrië in de stad Aleppo. U studeerde drie jaar architectuur aan de universiteit. In 1990 overleed uw vader. In 1993 verloor u een broer. In 1994 bent u met uw moeder en een zus naar Venezuela vertrokken, waar uw twee andere broers en een zus toen al woonden. In 2002 of 2003 verwierf u de Venezolaanse nationaliteit. U bezocht Syrië een laatste keer in 2008. Tot 2012 woonde u in Venezuela in de stad Valencia. Na uw huwelijk met G. (CGVS 18/15862 en O.V. 8.666.607), vestigde u zich bij uw man in de stad Maracay. Uw man had in de industriezone van Maracay een magazijn met kinderartikelen die hij verkocht aan winkels.

President Maduro zei tijdens de speech die hij gaf op de Dag van de Arbeid in 2017 dat arbeiders die al enkele jaren op dezelfde plaats tewerkgesteld zijn, recht hebben op een percentage van de winst die de werkgever maakt. Uw man had zelf vijf werknemers in dienst. B.G. werkte al vijf jaar voor hem. Naar aanleiding van de speech van Maduro, eiste hij zijn deel van de winst op. Hij zette tevens de andere werknemers op tegen uw echtgenoot. Georges liet hem verstaan dat hij moest vertrekken. B.G. ondernam nog een poging om uw man te overtuigen hem terug in dienst te nemen, maar hij weigerde. Hierop begonnen hij en onbekende personen u en uw man telefonisch te bedreigen. U werd beledigd aan de telefoon. U durfde de telefoon niet meer te beantwoorden. U merkte tevens vreemde bewegingen op. Zo werden u en uw man soms buiten opgewacht door mannen op motors.

Wanneer Georges op een dag in februari naar huis kwam, merkte u dat er iets aan de hand was. Hij vertelde dat twee gewapende mannen die deel uitmaken van een colectivo, zijnde een groep gewapende aanhangers van de regering, hem twee uur lang hadden ontvoerd en zijn auto, gsm en geld

van de zaak hadden gestolen. De mannen hadden hem gezegd dat ze in opdracht van B.G. werkten en dat hij hen elke maand 5.000 dollar moest betalen als jullie wilden blijven leven. Uw echtgenoot deed bij de politie aangifte van de diefstal van zijn wagen. Hij ging vervolgens naar het Cuerpo de Investigaciones Científicas, Penales y Criminalísticas (CICPC) dat belast is met het onderzoek naar ontvoeringen. Daar werd zijn aangifte echter niet aanvaard omdat hij geen Carnet de la Patria heeft. In maart en april betaalde uw man het afgesproken bedrag. In die periode kreeg u een zenuwinzinking. Daar jullie niet steeds 5.000 dollar konden ophoesten en jullie vreesden voor jullie veiligheid, besloten jullie Venezuela te verlaten. Uw man zegde de huur van zijn magazijn op en verkocht al de kinderartikelen en zijn camionette om jullie vertrek te kunnen bekostigen. U en uw echtgenoot leefden van eind april tot midden juni ondergedoken bij uw stiefdochter in Puerto De La Cruz. De huur van jullie woning in Maracay was al betaald tot eind 2018 en jullie gaven de sleutel van het huis aan uw stiefdochter.

U en uw echtgenoot hebben Venezuela verlaten op 19 juni 2018. Jullie vlogen legaal naar Amsterdam met een tussenstop in Istanbul. Vervolgens reisden jullie met de trein naar België, waar jullie op 11 juli 2018 een verzoek om internationale bescherming indienden. Uw zus D.T. (CGVS 14/14392 en O.V. 7.917.436) werd hier erkend als vluchteling. Uw broer G.T. (CGVS 18/11060 en O.V. 8.582.801), diende hier op 1 februari 2018 een verzoek om internationale bescherming in. Hij werd in Venezuela eveneens ontvoerd en bedreigd en hij had problemen met zijn schoonfamilie. Bij een terugkeer naar Venezuela vreest u gedood te worden door de vervolgers van u en uw man. U haalde verder nog aan dat Arabieren in Venezuela niet graag worden gezien. Naar Syrië kan u niet terugkeren gezien de oorlogssituatie in het land en daar u er als christene zou worden vervolgd.

Ter ondersteuning van jullie verzoek om internationale bescherming legden u en uw echtgenoot volgende documenten neer: uw Syrische identiteitskaart; de Syrische identiteitskaart van uw man; uw Venezolaans paspoort; het Venezolaans paspoort van uw man; een kopie van uw Venezolaanse identiteitskaart; de Venezolaanse identiteitskaart van uw man; een kopie van uw Venezolaans rijbewijs; het Venezolaans rijbewijs van uw echtgenoot; jullie huwelijksakte; een internetartikel aangaande de weigering van de CICPC om de aangifte van een diefstal te registreren daar het getroffen koppel niet in het bezit was van een Carnet de la Patria; en een begeleidend schrijven van uw advocate, d.d. 09/10/2018 en d.d. 10/10/2018.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U haalt aan dat u een zenuwinzinking heeft gehad en psychische problemen ervaart door alles wat u heeft meegemaakt in Venezuela en hierdoor ook zaken vergeet (CGVS 18/15862B, p.9, p.11, p.16). Uw advocate wees in haar begeleidend schrijven op uw kwetsbaar profiel. Ze herhaalde dat u een zenuwinzinking heeft gehad door de psychische druk van de economische afpersing en de bedreigingen in Venezuela (zie stuk 11). Hierbij dient evenwel opgemerkt te worden dat u uw problemen in Venezuela, en dus ook de oorzaak van uw beweerde psychische- en geheugenproblemen, niet aannemelijk heeft gemaakt (zie infra). U heeft bovendien geen enkel document neergelegd ter bewijs van deze psychische problemen. U bent evenmin in behandeling voor de door u beweerde problemen (CGVS 18/15862B, p.16). Aldus heeft u uw medische toestand niet aannemelijk gemaakt.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het staat vast dat u zowel over de Syrische als de Venezolaanse nationaliteit beschikt (CGVS 18/15862B, p.3-4). Het CGVS wijst erop dat een vluchteling elke persoon is die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, bevindt, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term 'het land waarvan hij de nationaliteit bezit' elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen

ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept. Dit laatste geldt ook bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming. Onder 'land van herkomst' in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet dient immers het land of de landen van nationaliteit te worden verstaan (cf. artikel 2, n) van de richtlijn 2011/95/EU). Kortom, in geval van dubbele nationaliteit gelden de landen van beide nationaliteiten als land van herkomst. In het licht van voorgaande bent u er in het kader van uw verzoek om internationale bescherming in België derhalve toe gehouden om aan te tonen dat geen van beide nationale overheden u de noodzakelijke bescherming wil of kan bieden, te deze dus zowel de Venezolaanse als de Syrische overheid.

Er dient hierbij te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u in Venezuela een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U baseert uw vrees bij een terugkeer op de elementen die ook door uw echtgenoot Georges Asafo werden aangehaald. In het kader van zijn asielaanvraag werd volgende beslissing genomen:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het staat vast dat u zowel over de Syrische als de Venezolaanse nationaliteit beschikt (CGVS 18/15862, p.4-5). Het CGVS wijst erop dat een vluchteling elke persoon is die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, bevindt, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term 'het land waarvan hij de nationaliteit bezit' elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept. Dit laatste geldt ook bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming. Onder 'land van herkomst' in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet dient immers het land of de landen van nationaliteit te worden verstaan (cf. artikel 2, n) van de richtlijn 2011/95/EU). Kortom, in geval van dubbele nationaliteit gelden de landen van beide nationaliteiten als land van herkomst. In het licht van voorgaande bent u er in het kader van uw verzoek om internationale bescherming in België derhalve toe gehouden om aan te tonen dat geen van beide nationale overheden u de noodzakelijke bescherming wil of kan bieden, te deze dus zowel de Venezolaanse als de Syrische overheid.

Er dient hierbij te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u in Venezuela een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Wat betreft uw beweerde problemen in Venezuela, dient er vooreerst opgemerkt te worden dat u geen enkel begin van bewijs heeft neergelegd betreffende uw handelszaak in kinderartikelen. Tijdens het persoonlijk onderhoud gevraagd of u werkdocumenten heeft van uw magazijn in Maracay en de goederen waarin u handelde, antwoordde u positief maar stelde u ze niet te hebben meegebracht naar België (CGVS 18/15862, p.9). U gaf als uitleg dat u bent moeten vluchten en dat u ze heeft achtergelaten in Venezuela (CGVS 18/15862, p.9). Gevraagd te verduidelijken waar de documenten zich bevinden, stelde u dat ze bij uw dochter liggen (CGVS 18/15862, p.9). Gevraagd de aard van de documenten te beschrijven, repliceerde u dat het een document van de handelskamer betreft (CGVS 18/15862, p.9). Gevraagd of u ook bewijzen heeft van de aankoop en verkoop van de kinderartikelen, antwoordde u positief en voegde daaraan toe dat die documenten ook in Venezuela liggen en dat u er niet aan had gedacht om ze mee te nemen (CGVS 18/15862, p.9). Later tijdens het persoonlijk onderhoud werd u nog eens gevraagd of uw werkdocumenten bij uw dochter liggen (CGVS 18/15862, p.20). U antwoordde bevestigend (CGVS 18/15862, p.20). U stelde toen nog dat u deze documenten zou faxen aan het Commissariaat-generaal (CGVS 18/15862, p.20). Op 10 oktober 2018

liet uw advocate echter per mail weten dat u en uw echtgenote onder andere het bewijs van de oprichting van uw zaak niet kunnen bemachtigen (zie stuk 12). Ze stelde dat jullie dit document, evenals andere stukken (zie infra), hadden achtergelaten in jullie huurwoning en dat ze werden weggegooid door de eigenaar van de woning (zie stuk 12). Hieraan werd nog toegevoegd dat jullie uit vrees voor jullie leven zo snel mogelijk zijn moeten vertrekken uit jullie huurwoning met als gevolg dat u en uw vrouw er niet aan hadden gedacht, noch de tijd hadden, om dergelijke documenten mee te nemen (zie stuk 12). Ter zake dient er opgemerkt te worden dat waar u op het CGVS nog had verklaard dat uw werkdocumenten bij uw dochter lagen (CGVS 18/15862, p.9 en p.20), u en uw echtgenote na het persoonlijk onderhoud aan jullie advocate hadden laten weten dat jullie documenten, waaronder ook een bewijs van uw zaak, in jullie huurhuis lagen (zie stuk 12). Dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt betreffende de documenten van uw handelszaak in Venezuela, doet vermoeden dat u informatie voor het CGVS achterhoudt. Er mag immers worden verwacht dat u toch enig document zou kunnen neerleggen om het bestaan van uw beweerde zaak in kinderartikelen, die centraal staat in uw asielaanvraag, te bewijzen. Uw uitleg dat u en uw echtgenote gehaast waren en dat jullie er niet aan hadden gedacht om de documenten mee te nemen (zie stuk 12), wordt ondermijnd door bovenvermelde tegenstrijdigheid, alsook door de vaststelling dat jullie nog ongeveer tot twee maanden en een half na de aanval van het colectivo in jullie huurhuis in Maracay zijn blijven wonen en dat u in die periode klaarblijkelijk wel de tijd had om uw eigendom te verkopen en uw vertrek voor te bereiden (CGVS 18/15862, p.11 en p.18-21). Dat jullie dergelijke belangrijke documenten voor jullie verzoek om internationale bescherming door jullie haastig vertrek zouden zijn vergeten mee te nemen, weet dan ook allerminst te overtuigen.

U beweerde verder dat president Maduro midden 2017 had verkondigd op de televisie dat arbeiders die al enkele jaren op dezelfde plaats tewerkgesteld zijn, recht hebben op een percentage van de winst van de werkgever en dat uw werknemer B.G., naar aanleiding hiervan in conflict lag met u (CGVS 18/15862, p.11-12). Hierbij dient evenwel opgemerkt te worden dat u evenmin enig begin van bewijs heeft neergelegd betreffende de tewerkstelling van B.G. in uw handelszaak. Nochtans zou u in het bezit zijn van door hem ondertekende loonbrieven (CGVS 18/15862, p.14). Er werd u tijdens het persoonlijk onderhoud gevraagd deze loonbrieven over te maken aan het Commissariaat-generaal (CGVS 18/15862, p.20), wat u tot op heden echter niet heeft gedaan. Zoals aangegeven in het bijkomend schrijven van uw advocate, zou uw huisbaas in Venezuela ook deze loonbrieven hebben weggegooid (zie stuk 12). Dienaangaande dient te worden herhaald dat het zeer bedenkelijk is dat u dergelijke documenten aangaande de identiteit van uw vervolger, zou achterlaten in een huurwoning. Bewijzen dat u B.G. eind 2017 heeft ontslagen, zou u niet hebben (CGVS 18/15862, p.15), wat eveneens vragen oproept.

Verder verklaarde u dat u bij het CICPC geen klacht kon indienen betreffende de bedreigingen en uw ontvoering omdat u niet beschikte over een Carnet de la Patria maar werd de diefstal van uw auto wel geregistreerd door de gewone politie (CGVS 18/15862, p.3-4 en p.19-20). U stelde dat de politie u een bewijs gaf van uw aangifte van de diefstal van uw auto (CGVS 18/15862, p.19). Gevraagd of u aan de politie had gezegd dat uw voormalige werknemer B.G. achter de diefstal zat, antwoordde u positief en stelde u dat zijn naam ook werd genoteerd op het document dat u had gekregen van de politie (CGVS 18/15862, p.20). Gevraagd of u het document van de politie kan bezorgen aan het Commissariaat-generaal, repliceerde u dat u het niet bij had (CGVS 18/15862, p.20). U erop gewezen dat u aan uw dochter kan vragen om dat document op te sturen, stelde u dat uw dochter op zeven à acht uur rijden van uw huurhuis woont en dat uw documenten nog bij u thuis liggen (CGVS 18/15862, p.20). Ter verduidelijking gevraagd of u het CGVS ja dan nee het politiedocument kan overmaken, antwoordde u dat u het wel wilt vragen aan uw dochter maar dat het lastig zal zijn daar ze ver woont van waar u woonde (CGVS 18/15862, p.20). U er toen nog eens op gewezen dat u de documenten aangaande uw zaak in kinderspullen, de loonbriefjes van B.G. en de aangifte van de diefstal van uw auto, zo snel mogelijk moet overmaken aan het CGVS, antwoordde u bevestigend (CGVS 18/15862, p.20). Ook de politieaangifte zou evenwel zijn weggegooid door uw huisbaas in Venezuela (zie stuk 12).

Dat u geen enkel begin van bewijs heeft neergelegd om het bestaan van uw zaak, het bestaan van B.G. en uw aangifte bij de politie te ondersteunen, hoewel u zelf heeft aangegeven dat u in Venezuela in het bezit was van dergelijke bewijsstukken, én dat u hieromtrent ook nog eens tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven.

Verder dient er opgemerkt te worden dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) met geen woord heeft gerept over B.G. en het colectivo (Vragenlijst CGVS 18/15862, d.d. 09/08/2018). U liet wel optekenen dat u in februari 2018 werd bestolen, ontvoerd en afgeperst door criminelen maar toen

expliciet gevraagd of u weet wie die criminelen waren, antwoordde u negatief (Vragenlijst CGVS 18/15862, d.d. 09/08/2018, vraag 3.5). Het is bedenkelijk dat u de link met B.G. niet maakte en hun behoren tot een colectivo niet vermeldde (Vragenlijst CGVS 18/15862, d.d. 09/08/2018). Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS gevraagd waarom u op de DVZ niets had gezegd over het colectivo en B.G., repliceerde u dat u de daders van de diefstal en uw ontvoering ook effectief niet kent en dat wanneer u op de DVZ nog meer wilde vertellen, u werd verzocht om de details voor later te bewaren (CGVS 18/15862, p.21). Wanneer u in het begin van het persoonlijk onderhoud op het CGVS werd gevraagd of u op de DVZ alle redenen had kunnen vertellen omwille waarvan u was vertrokken uit uw land, antwoordde u evenwel positief (CGVS 18/15862, p.3). U had evenmin enige opmerking over uw onderhoud op de DVZ (CGVS 18/15862, p.3). Het is dan ook bedenkelijk dat u pas aangaf dat u niet alles had kunnen vertellen op de DVZ wanneer u werd geconfronteerd met de lacunes in de verklaringen die u toen had afgelegd. Hoe dan ook mag het verbazen dat de naam B.G. niet is gevallen op de Dienst Vreemdelingenzaken, daar hij de aanleiding zou zijn geweest van al uw problemen in Venezuela (CGVS 18/15862, p.11). Ook uw echtgenote vermeldde hem overigens niet op de DVZ (Vragenlijst CGVS 18/15862B, d.d. 09/08/2018).

Voorts dient er gewezen te worden op incoherenties tussen uw verklaringen en die van uw vrouw. Uw echtgenote stelde dat ze B.G. vóór uw ontvoering persoonlijk heeft gesproken aan de telefoon (CGVS 18/15862B, 12). Volgens haar verklaringen heeft hij zich voorgesteld en zei hij dat jullie uiteindelijk wel zouden betalen wat jullie moesten betalen (CGVS 18/15862B, 12). Dat B.G. ook u persoonlijk opbelde en bedreigde, wilde ze noch bevestigen, noch ontkennen (CGVS 18/15862B, 12). Gevraagd aan u of uw echtgenote ooit telefonisch heeft gesproken met B.G., moest u eveneens toegeven dat niet zeker te weten (CGVS 18/15862, p.16). U stelde dat ze de telefoon aflegde van zodra ze een vreemde stem hoorde (CGVS, p.16). Het roept vragen op dat u en uw echtgenote klaarblijkelijk niet communiceerden over het contact met uw ex-werknemer die nochtans de bron van al jullie problemen in Venezuela zou zijn.

Uw vrouw verklaarde voorts dat ze na het ontslag van B.G. vreemde bewegingen opmerkte (CGVS 18/15862B, p.9). Ze stelde dat het meerdere keren is gebeurd dat ze bij het verlaten van jullie woning mannen op motors zag met een vreemde blik in hun ogen en dat ze haar hebben achtervolgd (CGVS 18/15862B, p.12-13). Ter verduidelijking aan haar gevraagd of u die mannen ook heeft gezien, antwoordde ze vaagweg dat u ze gezien zou moeten hebben de keren dat jullie samen waren (CGVS 18/15862B, p.13). Haar erop wijzend dat ze duidelijkere antwoorden moet geven en opnieuw gevraagd te vertellen of u hen ja dan neen heeft gezien, herhaalde ze dat u ze gezien zou moeten hebben daar ze jullie passeerden (CGVS 18/15862B, p.13). Gevraagd aan uw echtgenote of ze daarover heeft gesproken met u, antwoordde ze negatief en voegde daaraan toe dat jullie hen samen hebben gezien en er dus geen reden was om het te zeggen aan u (CGVS 18/15862B, p.13). Gevraagd aan uw vrouw of u ook werd achtervolgd, repliceerde ze dat u daar niets over heeft gezegd (CGVS 18/15862B, p.13). Gevraagd of ze alleen was of bij u de keren dat ze werd achtervolgd, stelde uw echtgenote dat ze alleen werd achtervolgd en dat jullie de mannen soms zagen als jullie naar buitengingen (CGVS 18/15862B, p.13). Gevraagd of ze aan u heeft verteld dat ze ook werd achtervolgd door mannen op motors, antwoordde ze positief (CGVS 18/15862B, p.13). Wanneer u werd gevraagd of u en uw echtgenote na het ontslag van B.G. behalve via dreigtelefoontjes nog op een andere manier werden geïntimideerd, antwoordde u evenwel negatief (CGVS 18/15862, p.23). Gevraagd of u en uw vrouw na zijn ontslag in het oog werden gehouden of die indruk hadden, repliceerde u dat u dat niet is opgevallen (CGVS 18/15862, p.23). Gevraagd of u en uw vrouw ooit werden achtervolgd, stelde u dat het normaal is dat je in Venezuela wordt achterna gezeten door dieven maar voegde daaraan toe dat B.G. jullie nooit heeft achtervolgd (CGVS 18/15862, p.23). Gevraagd of leden van het colectivo u en/of uw vrouw ooit hebben achtervolgd, moest u toegeven het niet te weten (CGVS 18/15862, p.23). U erop gewezen dat uw echtgenote had verklaard dat ze enkele keren werd achtervolgd door mannen van het colectivo op moto's, repliceerde u dat ze dat nooit heeft verteld aan u (CGVS 18/15862, p.23). Hierna stelde u wel dat u op een avond het gevoel had dat iemand op een motor u en uw vrouw achtervolgde maar dat u hem niet kon zien (CGVS 18/15862, p.23-24). Gevraagd waarom u dat dan niet had verteld toen u werd gevraagd of u ooit werd achtervolgd, repliceerde u dat u niet weet of hij jullie de hele tijd had gevolgd maar dat u hem zag op een motor toen u bij de poort van uw woning op de bewaker aan het wachten was (CGVS 18/15862, p.24). Gevraagd of het nog was gebeurd dat u motorrijders had gezien voor uw deur, mannen die daar aan het wachten waren op u, stelde u dat zoiets u niet is opgevallen (CGVS 18/15862, p.24). De uitermate moeizame en vage verklaringen van u en uw vrouw hieromtrent en de vastgestelde incoherenties tussen jullie verklaringen, ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw relaas.

Volgens uw verklaringen ging u al na de eerste telefonische bedreigingen van B.G. klacht indienen bij het Cuerpo de Investigaciones Científicas, Penales y Criminalísticas (CGVS 18/15862, p.15-16). Uw klacht werd – volgens uw verklaringen – echter niet geregistreerd omdat u niet beschikt over een Carnet de la Patria (CGVS 18/15862, p.15-16). Aan uw echtgenote gevraagd of jullie naar de politie waren geweest om aangifte te doen van de bedreigingen van B.G., repliceerde ze dat jullie het toen niet serieus namen daar er in Venezuela voortdurend wordt bedreigd maar de mensen het daarom nog niet menen (CGVS 18/15862B, p.14). Opnieuw gevraagd aan uw vrouw of jullie ja dan neen naar de politie zijn gegaan toen jullie werden bedreigd door B.G., antwoordde ze negatief (CGVS 18/15862B, p.14). Haar erop wijzend dat u had verklaard van wel, antwoordde ze dat zij niet naar de politie is gegaan en vroeg ze zich luidop af of u wel bent geweest en het niet heeft verteld aan haar, om te concluderen dat ze het niet weet (CGVS 18/15862B, p.14). Het mag verbazen dat u uw echtgenote hier niet over zou hebben ingelicht, te meer daar ze wél op de hoogte bleek te zijn van de aangifte van de diefstal van uw wagen en uw ontvoering (CGVS 18/15862B, p.14).

Uw echtgenote verklaarde dat ze na uw ontvoering een keer werd opgebeld door iemand die haar zei dat jullie over twintig dagen het geld moesten betalen (CGVS 18/15862B, p.11-12 en p.15). Aan u gevraagd of uw vrouw ooit telefonisch had gesproken met de mannen die het afgesproken geldbedrag zouden komen ophalen, antwoordde u negatief en voegde daaraan toe dat ze naar de vaste lijn van uw zaak belden (CGVS 18/15862, p.24). U erop gewezen dat uw vrouw had verklaard dat ze iemand aan de telefoon had horen zeggen dat jullie nog twintig dagen de tijd hadden om te betalen en dat jullie zouden worden gedood als jullie niet zouden betalen, kwam u niet verder dan te stellen dat het vreemd is dat ze dat voor u heeft verborgen gehouden (CGVS 18/15862, p.25). Het is echter opnieuw zeer bedenkelijk dat uw vrouw dergelijke informatie niet zou communiceren aan u gezien de relevantie ervan.

De vastgestelde tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en die van uw vrouw betreffende de door jullie beweerde problemen in Venezuela, ondermijnen verder de geloofwaardigheid ervan.

Verder stelde u nog dat president Maduro het volk wilde opzetten tegen de buitenlanders in Venezuela (CGVS 18/15862, p.11-12). U en uw echtgenote linkten de beweerde uitspraak van Maduro betreffende het herverdelen van de winst van een privéonderneming onder de arbeiders, aan het discrimineren van zakenmannen en -vrouwen van vreemde origine (CGVS 18/15862, p.12 en CGVS 18/15862B, p.9-10 en p.16). U en uw echtgenote bevestigden echter dat deze beweerde maatregel van de president alle eigenaren van privéondernemingen zou raken, ook Venezolanen (CGVS 18/15862, p. 12 en CGVS 18/15862B, p.9-10). Bovendien verklaarde u zelf dat de beweerde uitspraak van de Venezolaanse president nooit in wetgeving werd omgezet (CGVS 18/15862, p.11-13 en p.23).

Volgens uw verklaringen werd u op straat vaak beledigd door Venezolanen die 'Turk' naar u riepen (CGVS 18/15862, p.22). Gevraagd of het enkel bij beledigingen bleef, antwoordde u positief en voegde daaraan toe dat jullie deftig en proper voorkomen, wat je in Venezuela, waar de meesten gescheurde kledij dragen, weinig ziet (CGVS 18/15862, p.22). Uw echtgenote stelde dat ze eens op straat liep met eten in haar handen en werd aangevallen door een Venezolaanse vrouw omwille van haar Arabische origine (CGVS 18/15862B, p.16). Gevraagd hoe ze weet dat ze toen werd aangevallen omdat ze Arabische is, kwam ze niet verder dan te stellen dat Arabieren er anders uitzien en opvallen (CGVS 18/15862B, p.16). Uw echtgenote erop gewezen dat ze concreet dient te zijn en opnieuw gevraagd waarom ze denkt dat die vrouw haar aanviel omwille van haar Arabische origine, repliceerde ze dat de vrouw haar 'Turk' noemde en beledigde (CGVS 18/15862B, p.16). Gevraagd op welke manier ze werd aangevallen, stelde uw echtgenote dat de vrouw haar eten had afgenomen (CGVS 18/15862B, p.16). Gevraagd naar nog andere voorvallen waarbij ze werd geïsoleerd omwille van haar afkomst, kwam ze niet verder dan te stellen dat ze het zich nu niet kan herinneren maar dat ze echt van alles heeft meegemaakt (CGVS 18/15862B, p.16). De door u aangehaalde beledigingen en het incident dat door uw vrouw werd beschreven, zijn echter geenszins dermate ernstig en ingrijpend om te spreken van vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Uw vrouw haalde ten slotte nog aan dat u een hoge bloeddruk heeft en dat het moeilijk is in Venezuela om aan medicatie te geraken (CGVS 18/15862B, p.9). Ter zake dient opgemerkt te worden dat medische problemen op zich geen verband houden met de criteria van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals ook vermeld in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Evenmin ressorteren de door uw vrouw geschetste problemen onder de bepalingen inzake subsidiaire bescherming, zoals ook opgenomen in artikel 48/4 van voornoemde Vreemdelingenwet. Nergens uit jullie verklaringen blijkt dat jullie in Venezuela geen toegang tot medische zorgen zouden hebben

gekregen of zouden kunnen krijgen om redenen die verband houden met de criteria van de Conventie van Genève. Voor de beoordeling van medische elementen dient u een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Gezien het geheel van bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u bij een terugkeer naar Venezuela een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “reëel risico” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip **reëel risico** wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Müslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in preciaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T.v. *Verenigd Koninkrijk*). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot

een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie **ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard** die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

Uit uw verklaringen en die van uw echtgenote over jullie profiel en jullie familiale/financiële situatie in jullie land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in jullie hoofde ernstige problemen van socioeconomische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat jullie, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' lopen. U en uw echtgenote hadden steeds onderdak in Venezuela. Jullie woonden in een huurhuis in Maracay (CGVS 18/15862, p.5). U verklaarde voorts in Venezuela steeds als handelaar te hebben gewerkt (CGVS 18/15862, p.6). Uw financiële situatie bleek goed te zijn. Zo ging u in 2012 op huwelijksreis naar Cancun, in 2013 ging u op vakantie naar Argentinië, u bent een aantal keer in de Verenigde Staten en Syrië geweest en u bezocht tevens Santo Domingo (CGVS 18/15862, p.5-6 en p.10). U bekostigde zelf uw reis en die van uw vrouw naar België (CGVS 18/15862, p.11). De echtgenoot van uw dochter die nog in Venezuela woont, heeft een eigen meubelzaak (CGVS 18/15862, p.6-7). Gevraagd of zij financieel rondkomen in Venezuela, antwoordde u positief (CGVS 18/15862, p.7). Uw schoonbroer P., de broer van uw echtgenote, werkt tevens als handelaar. Eén van haar zussen bereidt Syrische gerechten en verkoopt ze aan supermarkten (CGVS 18/15862B, p.6-7). Aldus kunnen jullie bij een terugkeer terugvallen op een netwerk. Ter zake dient nog opgemerkt te worden dat u en uw echtgenote de economische situatie in Venezuela op geen enkel moment hebben ingeroepen als de reden van jullie vertrek uit Venezuela, noch als de reden waarom jullie niet zouden kunnen terugkeren naar Venezuela. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat jullie, indien jullie zouden terugkeren naar Venezuela, er in een mensonwaardige situatie zouden terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en neemt er onder meer de vorm aan van gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard is.

Het geweld gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, en de Colectivos chavistas waarbij burgers met een specifiek profiel gevisieerd worden, heeft eveneens geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Venezuela actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U en uw echtgenote brachten geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De door u en uw vrouw neergelegde documenten veranderen niets aan de genomen beslissing. Uw Syrische identiteitskaart; de Syrische identiteitskaart van uw vrouw; uw Venezolaans paspoort; het Venezolaans paspoort van uw vrouw; uw Venezolaanse identiteitskaart; een kopie van de Venezolaanse identiteitskaart van uw vrouw; uw Venezolaans rijbewijs; een kopie van het Venezolaans rijbewijs van uw vrouw; en jullie huwelijksakte, bevatten enkel identiteitsgegevens die hier niet ter discussie staan. Het internetartikel aangaande de weigering van de CICPC om de aangifte van een diefstal te registreren daar het getroffen koppel niet in het bezit was van een Carnet de la Patria, dient er opgemerkt te worden dat het artikel niet van dien aard is een ander licht te werpen op bovenstaande vaststellingen betreffende de ongeloofwaardigheid van uw vluchtmotieven. In het begeleidend schrijven van uw advocate van 9 oktober 2018 werd nog een samenvatting gegeven van de door u en uw echtgenote ingeroepen vervolgingsfeiten en de situatie in Venezuela en Syrië. Deze loutere samenvatting verandert evenmin iets aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid van jullie vluchtrelaas. Uw advocate merkte in haar begeleidend schrijven voorts nog op dat uw echtgenote zich niet op haar gemak voelde tijdens het persoonlijk onderhoud en dat ze niet het gevoel had dat er naar haar werd geluisterd (zie stuk 11). Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt evenwel dat uw vrouw al de tijd werd gegeven om haar verhaal te doen. Ze gaf aan de vragen goed te hebben begrepen en al haar problemen te hebben verteld (CGVS 18/151862B, p.17). Wanneer haar op het einde werd gevraagd of ze nog iets wenste toe te voegen aan haar relaas, antwoordde ze bovendien negatief en maakte enkel nog een opmerking over een datum die al voordien was uitgeklaard (CGVS 18/151862B, p.17).

Tijdens haar persoonlijk onderhoud haalde uw echtgenote nog aan dat ze een zenuwinkering heeft gehad en psychische problemen ervaart door alles wat ze heeft meegemaakt in Venezuela en hierdoor ook zaken vergeet (CGVS 18/15862B, p.9, p.11, p.16). Hierbij dient evenwel opgemerkt te worden dat jullie vluchtmotieven, en dus ook de oorzaak van de beweerde psychische- en geheugenproblemen van uw echtgenote, niet aannemelijk werden bevonden. Bovendien heeft uw echtgenote geen enkel document neergelegd ter bewijs van haar beweerde psychische problemen en blijkt uit de kwaliteit van haar verklaringen op de DVZ en het CGVS dat zij over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om haar asielrelaas op zelfstandige en functionele wijze te verdedigen. Dat geen geloof gehecht wordt aan jullie vluchtmotieven is overigens niet louter gebaseerd op haar verklaringen of op tegenstrijdigheden tussen jullie verklaringen onderling. U legde immers zelf ook tegenstrijdige, vage en lacunaire verklaringen af die de geloofwaardigheid van jullie beweerde problemen in Venezuela, waarvan u tevens geen enkele begin van bewijs neerlegde, ondermijnen. De loutere bewering van uw echtgenote dat zij psychische en geheugenproblemen heeft, doet bijgevolg geenszins afbreuk aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid van jullie vluchtmotieven.

Volledigheidshalve dient er nog opgemerkt te worden dat de zus van uw echtgenote, D.T. (CGVS 14/14392 en O.V. 7.917.436), die enkel de Syrische nationaliteit heeft, omwille van eigen vluchtmotieven als vluchteling werd erkend in België. Uw schoonbroer G.T. (CGVS 18/11060 en O.V. 8.582.801), die omwille van problemen met zijn schoonfamilie en andere voor u onbekende redenen Venezuela eveneens had verlaten (CGVS, p.25), werd tevens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd."

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan ten aanzien van u derhalve evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekers voeren in hun verzoekschrift van 20 februari 2019 in een eerste middel een schending aan van *"artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet"*; *"Schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet"*; *"Schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet"*; *"Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering"*.

Wat betreft het ontbreken van schriftelijke bewijzen over hun handelsactiviteiten en de tewerkstelling van hun werknemer B.G., hernemen verzoekers dat ze over deze documenten beschikken, maar dat *"een deel was achtergebleven bij hun dochter in Venezuela, een deel was in hun huurhuis en een aantal documenten was zo zelfs vernietigd."* Ze benadrukken dat ze hun uiterste best hebben gedaan de documenten tijdig in België te krijgen, maar dat dit heel moeilijk bleek omdat hun dochter dringend wegens medische problemen naar de Verenigde Staten moest in de afgelopen maanden. Verzoekers stellen dat ze geen tegenstrijdige verklaringen *"as such"* hebben afgelegd, maar dat het voor hen ook gewoon moeilijk was om duidelijk zicht te krijgen op de documenten die ze zouden bemachtigen. Wel wil eerste verzoeker één iets rechtzetten, met name dat hij geen kopie naar huis heeft genomen van de aangifte van de diefstal van zijn wagen en dat hij zich de aangifte herinnert, maar zich door de stress heeft vergist over de effectieve afgifte van een document door de politie hierover. Verzoekers benadrukken dat ze inmiddels, op de valreep, zijn in geslaagd om heel wat geschreven bewijzen van hun activiteiten én van de tewerkstelling van de heer B.G. te verzamelen (stuk 4). Ze menen dat het argument van ontbreken aan bewijsstukken niet langer opgaat.

Wat betreft verzoekers tegenstrijdige verklaringen bij de DVZ en het CGVS betogen verzoekers *"dat verweerster hier, zoals ze in al te veel dossiers doet, totaal geen rekening houdt met de manier waarop de interviews bij DVZ afgehaspeld worden"*. Ze stellen dat de *"vragenlijst van verzoekers er op nauwelijks een half uur tijd afgenomen"* werd en dat ze, telkens zij meer of bijkomende informatie wilden geven, werden afgeblokt *"met de boodschap dat hier tijdens hun onderhoud bij verweerster grondig op in kon worden gegaan, maar dat hier nu geen plaats noch tijd voor was"*. Verzoekers benadrukken dat ze *"de ontvoerders zélf ook effectief niet kenden"* en dat ze zélf uiteraard aangaven te *"werken voor de ex-werknemer van eerste verzoeker, maar bij DVZ was er klaarblijkelijk geen ruimte om dit verder toe te lichten"*. Bovendien is het volgens verzoekers flagrant onjuist dat ze het *"behoren van de ontvoerders tot een collectivo niet zouden vermeld hebben"* en verwijzen ze naar de vragenlijst van het CGVS van verzoekster.

Wat betreft de vermeende incoherenties tussen beide verzoekers verklaringen over de telefonische dreigementen menen verzoekers dat verweerder spijkers op laag water zoekt, nu verzoekster, wanneer haar gevraagd werd of de persoon die haar belde tijd had om te spreken, antwoordde als volgt: *"Nee, van zodra ik een vreemde stem hoorde, dan legde ik neer. 's Nachts nam ik vaak niet op"*. Verzoekers stellen dat duidelijk is dat verzoekster, die bovendien ook duidelijk sukkelde met een psychische kwetsbaarheid, de problemen zo veel mogelijk probeerde weg te bannen.

Wat betreft de achtervolging stellen verzoekers dat *"de criminaliteit in Venezuela intussen zodanige proporties heeft aangenomen (wat ook door verweerster wordt erkend in de bestreden beslissingen), dat heel veel personen van iets rijkere komaf er gevisieerd worden"*. Ze wijzen erop dat verzoekers houding een stuk meer gelaten was dan die van verzoekster. Hoe dan ook halen ze aan dat verzoeker wel degelijk heeft verklaard dat hij door een moto werd geschaduw, zoals ook verzoekster verklaard heeft. Waar verweerder wijst op het gebrek aan communicatie tussen beide verzoekers, leggen verzoekers uit dat ze elkaar wilden ontzien en wijzen ze op hun verklaringen hierover (notities van het persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 24). Verzoekers wensen, met betrekking tot de bedreigingen, tot slot nog te verduidelijken dat beiden wel degelijk op de hoogte waren van het feit dat de ze op een bepaald moment slechts 20 dagen de tijd kregen om met geld over de brug te komen.

Wat betreft de politieaangiftes benadrukken verzoekers dat *"eerste verzoeker nooit klacht gaan neerleggen is omwille van de telefonische bedreigingen"* en leggen ze uit dat verzoeker naar aanleiding

van zijn ontvoering naar de criminele politie is gestapt (waar zijn klacht geweigerd werd omwille van het niet-hebben van een carnet de patria). Verzoekers verwijzen naar de verklaringen afgelegd door verzoeker (notities van het persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 15-16) en stellen dat hierbij opvalt dat verweerder, wanneer die het over 'bedreigingen' heeft, eigenlijk wil peilen naar de telefonische dreigementen die verzoeker ontving voor zijn ontvoering, maar dat verzoeker daarentegen de ontvoering zelf als het belangrijkste dreigement lijkt te beschouwen (notities van het persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 24). Wanneer vervolgens wordt gevraagd of hij naar de politie is gestapt om te signaleren dat hij werd bedreigd, antwoordde verzoeker dan ook bevestigend. Verzoekers menen dan ook dat hier geen sprake is van een tegenstrijdigheid, "*maar van een communicatieve verwarring tussen verweerder en eerste verzoeker*". Verzoekers menen dat mogelijks een spraakverwarring hier aan de basis lag en stellen dat ze in het standaard Arabisch werden verhoord, terwijl ze deze taal in een verbasterde vorm beheersen en bijna hun hele leven in Venezuela woonden en om die reden ook eigenlijk initieel om een Spaanse tolk verzocht hadden.

Verzoekers benadrukken verder dat "*hun medische situatie wel degelijk relevant is, in die zin dat ze getuigt van een bijkomende kwetsbaarheid, waarmee rekening moet worden gehouden in het licht van het risico op vervolging dat ze lopen in geval van terugkeer naar Venezuela*". Ze stellen de nodige bewijzen voor te leggen en halen het volgende aan in dit verband: "*Zo legt tweede verzoekster nu een standaard medisch getuigschrift voor, waaruit duidelijk volgt dat zij leidt aan een angststoornis. (stuk 16) Deze stoornis bewijst niet alleen haar uitgesproken kwetsbaarheid, ze is ook een duidelijk indicatie van het feit dat tweede verzoekster in het verleden werd blootgesteld aan vervolgingsfeiten. Bijkomend legt tweede verzoekster ook een psychologisch rapport voor dat in maart 2018 werd opgemaakt in Venezuela. (stuk 18). Eerste verzoeker is een hartpatiënt, hiervan wordt eveneens een standaard medisch getuigschrift voorgelegd (stuk 17). Tot slot leggen verzoekers eveneens laboverslagen voor en een verslag van spoedopname dat hun medische situatie verder staft (stuk 19)*". Bovendien betogen verzoekers dat gedurende het persoonlijk onderhoud geen rekening gehouden werd met de psychologische kwetsbaarheid van verzoekster. Ze stellen dat verzoekster duidelijk aan een angststoornis lijdt, maar dat ze door de *protection officer* in kwestie herhaaldelijk en op erg korte wijze werd onderbroken.

Verzoekers stellen dat zij wel degelijk blootgesteld werden aan vervolgingsfeiten wegens het toebehoren aan een 'sociale groep': "*Verzoekers zijn het slachtoffer geworden van de situatie in Venezuela, waar jarenlange corruptie gecombineerd met dalende olieprijsen voor hyperinflatie en een humanitaire ramp zorgt. Het regime, dat zichzelf als uitgesproken nationalistisch, anti-imperialistisch én socialistisch bestempelt is er rechtstreeks voor verantwoordelijk dat deze humanitaire ramp zich vertaalt in afpersing en diefstal bij personen die een meer welgesteld profiel hebben, zeker als deze van buitenlandse komaf zijn*".

Verzoekers stellen dat de overheid hen niet effectief kan beschermen (freedomhouse.org "*Freedom in the world 2019 Venezuela Profile*").

In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van "*artikel 48/4 Vreemdelingenwet*", "*Schending van de materiële motiveringsplicht*", "*Schending van de zorgvuldigheidsplicht*".

Verzoekers wijzen erop dat Venezuela met een extreme criminaliteitsgolf worstelt ten gevolge van de extreme humanitaire crisis (freedomhouse.org "*Freedom in the world 2019 Venezuela Profile*"). Zij stellen dat uit een rapport van OSAC blijkt dat er wetteloosheid heerst, met een hallucinant dagelijks dodentol (Osac "*Venezuela 2018 Crime & Safety Report*" van 4 februari 2018). Verzoekers wijzen erop dat ze zelfstandigen waren in Venezuela, dat verzoeker er een magazijn uitbaatte en verschillende personen tewerkstelde en dat hij hierdoor ook in het bezit was van heel wat vreemde valuta (dollars), wat bekend is bij de lokale bevolking. Bovendien stellen verzoekers dat ook de buitenlandse origine een extra factor is waardoor verzoekers een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van dit dagelijkse geweld. Ze stellen tevens dat ze in het verleden reeds slachtoffer werden van het geweld en betogen dat de bewijslast, overeenkomstig artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, bij verweerder ligt. Verzoekers halen tevens een artikel van De Standaard aan (De Standaard "*Arm Rijk Land, Tragisch realisme, twee weken in Venezuela*" van 17 maart 2018) en stellen dat uit de door hen aangehaalde rapporten blijkt dat "*de autoriteiten door en door corrupt zijn en niet in staat om verzoekers te beschermen tegen de zéér reële risico's die ze lopen in Venezuela*".

Verder benadrukken verzoekers dat ze geen woning meer hebben in Venezuela, noch een bron van inkomen. Zij wijzen op de hyperinflatie en de steeds duurder wordende producten (Al Jazeera "*In*

Pictures, Hungry and Thirsty Venezuela). Verzoekers stellen dat het land een puinhoop is dat er week na week verder op achteruitgaat (De Standaard “Arm Rijk Land, Tragisch realisme, twee weken in Venezuela” van 17 maart 2018) en halen aan dat er al meer dan drie miljoen Venezolanen het land noodgedwongen zijn moeten ontvluchten (UNHCR “*Number of Refugees and migrants from Venezuela reaches 3 million*” 8 november 2018).

Verzoekers stellen dat ze beiden een duidelijke bijkomende kwetsbaarheid hebben, “*aangezien zij beiden met duidelijke gezondheidsproblemen worstelen*”. Ze halen andermaal de door hen bij het verzoekschrift neergelegde medische documenten aan en betogen dat uit deze stukken duidelijk blijkt dat verzoekers nood hebben aan medicatie. Verzoekers benadrukken dat de gezondheidszorg in Venezuela, ten gevolge van de huidige ernstige humanitaire en socio-economische crisis, een extreme puinhoop is geworden (De Standaard “*Arm Rijk Land, Tragisch realisme, twee weken in Venezuela*” van 17 maart 2018).

Verzoekers stellen de dat economische malaise volledig te wijten is aan een desastreus en corrupt beleid (De Standaard “*Arm Rijk Land, Tragisch realisme, twee weken in Venezuela*” van 17 maart 2018), wijzen erop dat Maduro buitenlandse noodhulp weigert (Euronews “*Venezuelans go hungry as locals Maduro continues to ignore economic crisis*” 15 februari 2019) en menen dat de humanitaire crisis met de erkenning van Guaido als interim-president ook effectief in een gewapend conflict dreigt te ontaarden (Vox “*Trump just issued an ultimatum to the Venezuelan military: abandon Maduro or else*” van 18 februari 2019; usuf News, “*Trump Warns Venezuela's Maduro U.S. Military Intervention Still An Option*” van 19 februari 2019).

Verzoekers betogen dat de COI Focus verouderd is.

In een derde middel voeren verzoekers een schending aan “*van artikel 48/4 a/b/c van de Vreemdelingenwet*”; “*Schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet*”; “*Schending van artikel 1A van het verdrag van Genève*”; “*Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*”.

Verzoekers wijzen op de kritieke veiligheidssituatie in Syrië (UN General Assembly “*Report of the Independent International Commission of Inquiry on the Syrian Arab Republic*” van 12 september 2018; UN News “*Security Council urged to help spare Syrians from ‘devastation’*” 29 november 2018; ICRC “*New research shows urban warfare eight times more deadly for civilians in Syria and Iraq*” 1 oktober 2018) en stellen dat een terugkeer naar Syrië een schending uitmaakt van artikel 3 EVRM en de bovenvermelde wetsartikels. Verzoekers stellen dat ze recht hebben op het statuut van vluchteling omwille van de vervolging die zij er te vrezen hebben van het dictatoriale regime van Assad en de vervolging die ze er vrezen door radicale islamitische groepen, omwille van hun christelijke geloof.

In hoofddorde wordt gevraagd om de “*beslissingen van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 21 januari 2019, m.b.t. verzoekers te vernietigen en te hervormen en verzoekers het statuut van vluchteling overeenkomstig het Vluchtelingenverdrag van Genève en artikel 48/3 Vreemdelingenwet toe te kennen, minstens de beslissingen te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor verder onderzoek*”.

In ondergeschikte orde wordt gevraagd om de “*beslissingen van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 21 januari 2019 m.b.t. verzoekers te vernietigen en te hervormen en verzoekers subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 Vreemdelingenwet toe te kennen minstens de beslissingen te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor verder onderzoek*”.

2.2. Stukken

Bij hun verzoekschrift voegen verzoekers volgende stukken:

4. Documenten met betrekking tot de zaak van verzoekers in Venezuela en de tewerkstelling van B.G.;
5. *freedomhouse.org, Freedom in the world 2019 Venezuela Profile, te consulteren via: <https://freedomhouse.org/report/freedom-world/2019/venezuela>;*
6. *Osac, Venezuela 2018 Crime & Safety Report, 4 februari 2018, te consulteren via: <https://www.osac.gov/Pages/ContentReportDetails.aspx?cid=23791>;*
7. *De Standaard, Arm Rijk Land, Tragisch realisme, twee weken in Venezuela, 17 maart 2018, te consulteren via: https://www.standaard.be/cnt/dmf20180316_03412893;*

8. Al Jazeera, *In Pictures, Hungry and Thirsty Venezuela*, te consulteren via: <https://www.aljazeera.com/indepth/inpictures/pictures-hungry-thirsty-venezuela-190214061622032.html>;
9. UNHCR, *Number of Refugees and migrants from Venezuela reaches 3 milion*, 8 november 2018, te consulteren via: <https://www.unhcr.org/news/press/2018/11/5be4192b4/number-refugees-migrants-venezuela-reaches-3-million.html>;
10. Euronews, <https://www.euronews.com/2019/02/15/venezuelans-go-hungry-as-nicolas-maduro-continues-to-ignore-economic-crisis>;
11. Vox, *Trump just issued an ultimatum to the Venezuelan military: abandon Maduro or else*, 18 februari 2019, te consulteren via: <https://www.vox.com/world/2019/2/18/18229695/venezuela-trump-military-guaido-maduro>;
12. Wusuf News, *Trump Warns Venezuela's Maduro U.S. Military Intervention Still An Option*, 19 februari 2019, te consulteren via: <http://wusufnews.wusuf.usf.edu/post/trump-warns-venezuelas-maduro-us-military-intervention-still-option>;
13. ICRC, *New research shows urban warfare eight times more deadly for civilians in Syria and Iraq*, 1 oktober 2018, te consulteren op: <https://www.icrc.org/en/document/new-research-shows-urban-warfare-eight-times-more-deadly-civilians-syria-iraq>;
14. UN General Assembly, *Report of the Independent International Commission of Inquiry on the Syrian Arab Republic*, 12 september 2018, A/HRC/39/65, p. 5 te consulteren via: <https://www.ohchr.org/EN/HRBodies/HRC/IICISyria/Pages/Documentation.aspx>;
15. UN News, *Security Council urged to help spare Syrians from 'devastation'*, 29 november 2018, te consulteren op: <https://news.un.org/en/story/2018/11/1027031>;
16. Standaard medisch getuigschrift van tweede verzoekster;
17. Standaard medisch getuigschrift eerste verzoekers;
18. Psychologisch verslag tweede verzoekster, maart 2018;
19. Medische verslagen na opname van verzoekers.”

Bij aanvullende nota van 20 december 2019 leggen verzoekers volgende stukken neer:

- “20. Handelsregister van 26 augustus 2014,
21. Statuten van Comercial El Condor Gl. Nv.;
22. Bewijs inschrijving handelsactiviteit van 10 november 2014;
23. Belastingfiches rechtspersonenbelasting en natuurlijke personen;
24. Bewijs elektronische betaling belasting;
25. Verkoopfactuur van 10 oktober 2017;
26. Loonfiches B.G.;
27. afrekening sociale zekerheid;
28. psychologisch verslag van tweede verzoekster van maart 2018.
29. COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, te consulteren op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701_0.pdf;
30. Europees parlement, *Resolution of 18 July 2019 on the situation in Venezuela nr. 2019/2730 (RSP)*, te consulteren op https://www.europarl.europa.eu/doceo/document/TA-9-2019-0007_EN.html.”

Bij aanvullende nota van 18 december 2019 legt verweerder volgende stukken neer:

- “COI Focus Venezuela: Situation socio-économique.
 Venezuela. Situational update and 2019 outlook.
 Venezuela blackout. With the electricity out, I can't get my chemo.
 Venezuelans scramble for food and water as oil exports hit by blackout.
 10 things you need to know about Venezuela's human rights crisis.
 AI – Venezuela 2017-2018
 The Darkest Hours. Power Outages Raise the Temperature in Venezuela.
 Venezuela. All you need to know about the crisis in nine charts.
 Venezuela's elite restaurants thrive as food shortages worsen.
 The Maduro diet: food v. freedom in Venezuela.
 Venezuelans turn to food production amid crisis.
 Getting food to your fridge is a full-time job in Venezuela.”

In voornoemde aanvullende nota van verweerder wordt tevens verwezen naar volgende rapporten:

- “COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019,

2.3. Over de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, §1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Aangaande de bijzondere procedurele noden en verzoeksters psychische kwetsbaarheid

2.4.1. Verzoekers verwijzen in het verzoekschrift naar de kwetsbaarheid van verzoekster, leggen medische attesten neer en stellen dat er tijdens het persoonlijk onderhoud geen rekening werd gehouden met de psychische kwetsbaarheid van verzoekster. Vooreerst stelt de Raad vast dat de vragenlijst "*bijzonder procedurele noden*" geen elementen bevat waaruit kan blijken dat verzoekster eventuele bijzondere procedurele noden kenbaar maakte. Verzoekster haalde pas tijdens haar persoonlijk onderhoud aan dat zij een zenuwzinking heeft gehad en psychische problemen ervaart. Aangezien er op dat ogenblik geen enkel medisch attest werd neergelegd betreffende deze psychische problemen, kon de dossierbehandelaar zich enkel baseren op de houding van verzoekster en het verloop van het persoonlijk onderhoud om in te kunnen schatten in welke mate deze psychische kwetsbaarheid kon haar verklaringen kon beïnvloeden. Uit een eenvoudige lezing van de notities persoonlijk onderhoud blijkt niet dat er zich bepaalde problemen hebben voorgedaan, noch dat de kwaliteit van verzoekster haar verklaringen beïnvloed werd door haar psychische problemen of verzoekster enigszins gehinderd werd. Verzoekster verklaarde enkel medicatie te nemen voor klierproblemen (notities p. 17). De dossierbehandelaar heeft hoe dan ook eenvoudige en duidelijke vragen gesteld, die verzoekster goed kon volgen en waarvan zij de logica en de inhoud correct begreep. Aan verzoekster werden bovendien zowel open als concrete vragen gesteld. Het persoonlijk onderhoud is zonder problemen verlopen en verzoekster heeft de kans gekregen om haar vluchtmotieven uiteen te zetten, hetgeen blijkt uit de weergave ervan. Op het einde van het onderhoud konden nog bijkomende opmerkingen gemaakt worden of problemen opgeworpen worden. Dit is niet gebeurd. Er is dan ook geen enkele reden om aan te nemen dat verzoekster haar persoonlijk onderhoud op gebrekkige wijze zou zijn verlopen. Aldus is geenszins aangetoond dat verzoeksters psychische toestand een impact gehad heeft op haar verklaringen.

2.4.2. Waar verzoekers advocaat in het begeleidend schrijven, neergelegd bij het CGVS, nog opmerkte dat verzoekster zich niet op haar gemak voelde tijdens het persoonlijk onderhoud en dat ze niet het gevoel had dat er naar haar werd geluisterd, kan uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijken dat verzoekster wel degelijk de tijd werd gegeven om haar verhaal te doen, dat verzoekster aangaf de vragen goed te hebben begrepen en al haar problemen te hebben verteld (notities verzoekster, p.17). Wanneer haar op het einde werd gevraagd of ze nog iets wenste toe te voegen aan haar relaas, antwoordde ze bovendien negatief en maakte enkel nog een opmerking over een datum die al voordien was uitgeklaard (notities verzoekster, p.17). Verzoeksters gevoel dat er niet naar haar geluisterd werd is louter subjectief nu het gehoor drie uur duurde en verzoekster dus zeer ruim de tijd had alles uiteen te

zetten bovendien heeft verzoekster zowel in het verzoekschrift of ter terechtzitting geen elementen aangebracht waaruit het tegendeel kan blijken.

2.4.3. Bovendien kan uit de door verzoekers bij verzoekschrift en aanvullende nota neergelegde medische en psychologische attesten niet blijken dat verzoekster niet in staat zou zijn om op coherente wijze te vertellen over de door haar ingeroepen vervolgingsproblemen. Het psychologisch verslag van maart 2018, opgesteld in Venezuela, maakt melding van een ernstige angststoornis ingevolge posttraumatische stress in hoofde van verzoekster. Ook uit dit attest kan niet blijken dat verzoekster niet in staat zou zijn om op coherente wijze te vertellen over de door haar ingeroepen vervolgingsproblemen. Dit wordt niet herhaald in het medisch getuigschrift van 14 februari 2019 dat vermeldt verzoekster een angststoornis heeft en dat verzoekster psychologische begeleiding krijgt. Tevens wordt vermeldt dat de prognose goed is, mits verzoeksters psychologische begeleiding wordt verdergezet. Nergens uit dit attest blijkt bovendien dat verzoekster niet in staat zou zijn om op coherente wijze te vertellen over de door haar ingeroepen vervolgingsproblemen. Eenzelfde opmerking kan worden gemaakt bij het medisch attest van 19 december 2018, waarin de diagnose van HPV wordt gesteld.

De Raad twijfelt niet aan de bewijskracht van attesten, noch aan de vaststellingen van de psychologe over verzoeksters psychologische toestand. De beoordeling van de bewijswaarde van een attest betreft een feitelijke appreciatie dat de Raad toekomt. Hierbij wordt rekening gehouden met het geheel van de voorliggende elementen opgenomen in het administratief dossier en het verzoekschrift. Uit het psychologisch attest van maart 2018 blijkt dat verwezen wordt naar verzoeksters verklaringen ter zake (*"patiënt meldt zich gelet op de aanwezigheid van angstgevoelens en slaapproblemen ingevolge de ontvoering van haar echtgenoot die zij doormaakte in de maand februari"*). In deze benadrukt de Raad dat het niet is omdat het psychologisch verslag verwijst naar verzoeksters verklaringen, dat dit ook zou impliceren dat hieruit een exclusief causaal verband met verzoeksters asielrelaas, zoals geschetst voor de asielinstanties, kan worden afgeleid. Evenmin kan worden gesteld dat verklaringen afgelegd bij een therapeut waarheidsgetrouw zijn of de waarachtigheid van de vervolging zou kunnen aantonen gezien ook de therapeut enkel kan steunen op de verklaringen zoals deze werden medegedeeld door verzoekster van wie ze geen voorkennis heeft, noch van de persoon, noch van haar leven in haar land van herkomst.

2.5. Het onderzoek van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.5.1. Voorop stelt de Raad vast dat verzoekers zowel de Syrische als de Venezolaanse nationaliteit hebben. Verzoekers leggen hun respectievelijke Venezolaanse paspoorten neer, alsook hun respectievelijke Syrische identiteitskaarten, verzoekers Venezolaanse identiteitskaart, een fotokopie van verzoeksters Venezolaanse identiteitskaart, verzoekers Venezolaans rijbewijs, een fotokopie van het Venezolaans rijbewijs van verzoekster en hun huwelijksakte. Er wordt niet getwijfeld aan de identiteit van verzoekers, noch aan hun nationaliteiten en de authenticiteit van de neergelegde documenten.

2.5.2. Artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet stelt dat:

"De met het onderzoek belaste instanties beoordelen het verzoek op individuele, objectieve en onpartijdige wijze en houden rekening met de volgende elementen :

a) alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast;

...

c) de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen;

2.5.3. Artikel 1 A (2), § 2, van het Vluchtelingenverdrag van 1951 stelt:

"(...) Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term "het land waarvan hij de nationaliteit bezit" elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept".

Hieruit volgt dat bij een dubbele nationaliteit het verzoek om internationale bescherming dient te worden getoetst aan elk van de landen waarvan de asielzoeker de nationaliteit bezit. Deze vereiste vloeit voort uit subsidiariteit van internationale bescherming. Verzoekers dienen aldus aannemelijk te maken dat zij de bescherming van het land van hun nationaliteiten niet kan inroepen of geldige redenen aan te voeren om te weigeren er zich op hun bescherming te beroepen.

2.5.4. Verzoekers verklaren dat ze niet kunnen terugkeren naar Syrië omwille van de oorlogssituatie en omdat ze er als christenen in het vizier van groepen zoals Daesh zouden komen te staan.

2.5.5. Verzoeker vreest dat hij in geval van terugkeer naar Venezuela opnieuw ontvoerd of afgeperst, of zelfs gedood, zal worden door zijn oud-werknemer B.G. die banden heeft met de *colectivos*. Verzoeker verklaarde dat president Maduro midden 2017 had verkondigd op de televisie dat arbeiders die al enkele jaren op dezelfde plaats tewerkgesteld zijn, recht hebben op een percentage van de winst van de werkgever en dat verzoekers werknemer B.G., die overigens tot de *colectivos* behoorde, naar aanleiding hiervan in conflict lag met verzoeker (notities verzoeker, p. 11-12). Ook verzoekster vreest te worden gedood door de vervolgers van verzoeker, haar echtgenoot. Beide verzoekers halen tevens aan dat Arabieren niet graag gezien worden in Venezuela. Verzoekers maken hun problemen in Venezuela echter niet aannemelijk.

2.5.6. Vooreerst dient vastgesteld dat indien de oorzaak van hun problemen lag bij een oud-werknemer B.G. deze gemakkelijk te verklaren rechtstreekse oorzaak van hun hun vertrek uit Venezuela meteen zou worden gemeld. Dit is niet het geval.

Zowel verzoeker als verzoekster hebben bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verzoekers oud-werknemer B.G. niet vermeld (vragenlijst CGVS verzoeker; vragenlijst CGVS verzoekster), terwijl verzoekers tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS voorhielden dat zij omwille van hun problemen met deze persoon, en de *colectivo* waartoe hij zou behoren, Venezuela moesten ontvluchten (notities van het persoonlijk onderhoud van 5 oktober 2018 van verzoeker (hierna: notities verzoeker), p. 11; notities van het persoonlijk onderhoud van 5 oktober 2018 van verzoekster (hierna: notities verzoekster), p. 9). De waarachtigheid van deze bewering wordt dan ook door deze nalatigheid bij de Dienst Vreemdelingenzaken ontkracht. Dit klemt te meer nu verzoeker liet bij de DVZ wel optekenen dat hij in februari 2018 werd bestolen, ontvoerd en afgeperst door criminelen maar hier uitdrukkelijk aan toevoegde niet te weten wie de criminelen waren (vragenlijst CGVS verzoeker, vraag 3.5). Verzoekers zijn aldus niet geloofwaardig. Waar mogelijk is, zoals op de Dienst Vreemdelingenzaken werd gesteld, dat criminelen verzoeker hebben overvallen, kunnen de latere toevoegingen – die louter beweringen en bovendien (zie infra) strijdig en onverzoenbaar zijn – niet worden aangenomen.

Verzoekers hebben aldus na hun verhoor het de Dienst Vreemdelingenzaken hun verzoek om internationale bescherming verder opgebouwd. Niet enkel is de crimineel thans wel bekend, hij heeft bovendien contacten met de *colectivo*. Het is ook geheel niet aannemelijk dat verzoekers deze laatste toevoeging zouden vergeten indien deze werkelijkheid was. De Raad kan vaststellen dat verzoekers zelfstandige zakenmensen zijn en verzoeker ook na de overval in Venezuela kordaat gehandeld heeft. Zo verklaarde verzoeker dat hij naar de politie ging en een klacht heeft ingediend en dus al in Venezuela deze feiten nader heeft besproken zodat hij bij zijn binnenkomst in België deze kon herhalen.

De vaststelling dat beide verzoekers B.G. niet vermeldden, en nog minder aangaven dat de criminelen gelieerd waren aan een *colectivo*, ondermijnt de waarachtigheid van de door verzoekers voorgehouden vervolgingsfeiten, nu niet kan worden ingezien dat zij dergelijk essentieel element uit hun relaas niet zouden aanhalen en verzoeker louter zou stellen dat hij zijn vervolgers niet kende.

2.5.7. Wat betreft verzoekers tegenstrijdige verklaringen bij de DVZ en het CGVS betogen verzoekers *“dat verweerster hier, zoals ze in al te veel dossiers doet, totaal geen rekening houdt met de manier waarop de interviews bij DVZ afgehaspeld worden”*. Ze stellen dat de *“vragenlijst van verzoekers er op nauwelijks een half uur tijd afgenomen”* werd en dat ze, telkens zij meer of bijkomende informatie wilden geven, werden afgeblokt *“met de boodschap dat hier tijdens hun onderhoud bij verweerster grondig op in kon worden gegaan, maar dat hier nu geen plaats noch tijd voor was”*. Verzoekers benadrukken dat ze *“de ontvoerders zélf ook effectief niet kenden”* en dat ze zélf uiteraard aangaven te *“werken voor de ex-werknemer van eerste verzoeker, maar bij DVZ was er klaarblijkelijk geen ruimte om dit verder toe te lichten”*. Bovendien is het volgens verzoekers flagrant onjuist dat ze het *“behoren van de ontvoerders tot een collectivo niet zouden vermeld hebben”* en verwijzen ze naar de vragenlijst van het CGVS van verzoekster.

2.5.8. De Raad wijst erop dat beide verzoekers verklaringen op Dienst Vreemdelingenzaken aan hen werden voorgelezen en zij deze voor akkoord hebben ondertekend zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen. Bij het invullen van de vragenlijst wordt de asielzoeker erop gewezen dat van hem wordt verwacht dat hij kort maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot zijn vlucht hebben geleid. In deze ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, de asielzoeker geenszins van zijn medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn asielmotieven te vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Bovendien antwoordden beide verzoekers affirmatief wanneer zij in het begin van hun respectievelijke persoonlijke onderhoud op het CGVS werden gevraagd of ze op de DVZ alle redenen hadden kunnen vertellen omwille waarvan ze Venezuela hadden verlaten (*"Hoe verliep het eerste gehoor op de DVZ?"*, "Goed", "Heeft u daar alle redenen kunnen vertellen omwille waarvan u bent vertrokken?", "Natuurlijk", "Heeft u opmerkingen over dat gehoor, zaken die fout werden genoteerd, verklaringen die u wilt veranderen?", "Neen, geen enkele opmerking.", notities verzoeker, p. 3; "Heeft u daar alle redenen kunnen vertellen omwille waarvan u bent vertrokken?", "Ja", "heeft u opmerkingen over dat gehoor, zaken die fout werden genoteerd, verklaringen die u wilt veranderen?", "Neen, neen.", notities verzoekster, p. 3). Indien verzoekers werkelijk meenden dat zij hun vluchtmotieven niet hadden kunnen uiteenzetten bij de DVZ en "afgeblokt" werden, dan is redelijk te verwachten dat zij dit eerder in de procedure zouden opgemerkt hebben. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekers hun problemen met het interview bij de DVZ pas kenbaar maakten nadat zij werden geconfronteerd met hun wijzigende verklaringen (*"Op de DVZ heeft u verklaard dat u werd bestolen en ontvoerd door criminelen. Er werd u gevraagd wie ze waren en u antwoordde het niet te weten. Waarom heeft u op de DVZ niets gezegd over het colectivo en B.G.?"*, "Ik wilde toen nog meer vertellen maar toen zeiden ze dat ik niets meer moest uitleggen en dat ik de volgende keer meer details mocht vertellen. Ik ken hen effectief niet.", notities verzoeker, p. 21; zie argumentatie verzoekschrift). Waar verzoekers betwisten dat ze het "behoren van de ontvoerders tot een colectivo niet zouden vermeld hebben" en verwijzen naar de vragenlijst van het CGVS van verzoekster, kan de Raad slechts vaststellen dat uit de vragenlijst van het CGVS niet kan blijken dat verzoekster heeft laten optekenen dat de criminelen tot een *colectivo* zouden behoord hebben, doch louter dat ze afhangen van het regime (vragenlijst CGVS verzoekster, vraag 3.5). Verzoekers zijn ook niet ernstig nu verzoekers wel hun belangrijkste motieven kon verklaren bij de Dienst Vreemdelingenzaken en er geen enkele reden is waarom ze niet in een zin zouden kunnen verklaren dat ze problemen hebben met een oud-werknemer B.G. die tot de *colectivo* zou behoren.

2.5.9. De Raad wijst er nog op dat Maduro "*colectivos*" herhaaldelijk heeft opgeroepen om op te treden tegen politieke opposanten en demonstranten (COI Focus "Venezuela: veiligheidssituatie" (addendum) van 14 juni 2019, p. 7). De COI verwijst naar een rapport van Amnesty International waaruit blijkt dat het geweld tegen (vermeende) tegenstanders van de overheid doelgericht is (COI Focus "Venezuela: veiligheidssituatie" (addendum) van 14 juni 2019, p. 8). Indien de Raad kan aannemen dat de criminaliteit in Venezuela ernstig is, kan nergens blijken dat een ontevreden werknemer omwille van criminele redenen de *colectivos* kan mobiliseren. Verzoeker is een succesvol zakenman zodat kan aangenomen worden dat hij dergelijke problemen, indien deze zich in werkelijkheid hadden voorgedaan, met zijn collega's zakenlui had besproken of minstens duidelijker was geweest over de 'band' van B.G. met deze *colectivos*. Verzoekers kunnen niet overtuigen.

2.5.10. De geloofwaardigheid deze wijzigingen/toevoegingen wordt verder ondergraven nu beide verzoekers hun verklaringen op verschillende essentiële punten tegenstrijdig zijn. Zo legden verzoekers vage en incoherente verklaringen af over het gegeven of verzoekster al dan niet met B.G. heeft gesproken (*"Heeft uw vrouw ook met B.G. gesproken aan de telefoon?"*, "Dat weet ik niet zeker of ze ooit de telefoon heeft opgenomen.", notities verzoeker, p. 16; "En voor de ontvoering van uw man?", "Voor de ontvoering belde B.G. zelf naar mij. Hij heeft zich voorgesteld.", "Wat zei B.G. dan tegen u?", "Jullie zullen betalen wat jullie moesten betalen.", notities verzoekster, p. 12).

Beide verzoekers menen in hun verzoekschrift dat verweerder spijkers op laag water zoekt, nu verzoekster, wanneer haar gevraagd werd of de persoon die haar belde tijd had om te spreken, antwoordde als volgt: "Neen, van zodra ik een vreemde stem hoorde, dan legde ik neer. 's Nachts nam ik vaak niet op". Waar verzoekers stellen dat duidelijk is dat verzoekster, die bovendien ook duidelijk sukkelt met een psychische kwetsbaarheid, de problemen zo veel mogelijk probeerde weg te bannen doet dit geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen die hun grondslag hebben in het administratief dossier. Verzoekster heeft wel degelijk verklaard dat ze B.G. aan de lijn heeft gehad.

2.5.11. Verzoekers waren evenmin in staat eenduidig aan te geven of verzoekster achtervolgd geweest is (*"Werden u of uw vrouw ooit achtervolgd?"*, "Door hem?", "Door hem of door anderen?", "Dieven, ja, dat is normaal, dat gebeurt vaak bij ons, maar niet door hem.", "Door het colectivo? Leden van het

colectivo die jullie achtervolgden?, “Of iemand van hen ons heeft achtervolgd, dat weet ik niet, maar degenen die me hebben ontvoerd, hoorden daarbij, dat wel.”, “Ik vraag dat omdat uw vrouw vertelde dat ze enkele keren werd achtervolgd door mannen op motors van het colectivo.”, “Ze heeft dat niet verteld aan mij (Az lacht).”, notities verzoeker, p. 23; “Wanneer ik uit het huis kwam, zag ik motors, mensen met rare blikken. Ze hebben me achtervolgd.”, “Hoe vaak werd u zo achtervolgd?”, “Zeker meer dan 5 keer.”, (...) “Heeft [verzoeker] die mannen ook gezien?”, “Wanneer we samen waren, zou hij het moeten gezien hebben.”, “U bent heel vaag. Heeft hij ze gezien of niet? Dat moet u toch weten.”, “Ze passeren dus hij zou het gezien moeten hebben.”, “Heeft u daarover gesproken met hem?”, “Nee, want we zien hen samen. Wat zou ik zeggen?”, notities verzoekster, p. 12). Het is niet geloofwaardig dat verzoekster verzoeker niet zou hebben ingelicht over het gegeven dat ze achtervolgd werd, laat staan dat verzoekers samen werden achtervolgd en hierover onderling niet zouden gesproken hebben.

2.5.12. Verzoekers leggen in hun verzoekschrift uit dat “de criminaliteit in Venezuela intussen zodanige proporties heeft aangenomen (wat ook door verweerster wordt erkend in de bestreden beslissingen), dat heel veel personen van iets rijkere komaf er geïsoleerd worden” en wijzen erop dat verzoekers houding een stuk meer gelaten was dan die van verzoekster. De Raad meent dat, zelfs al zou verzoeker meer gelaten zijn – wat niet kan blijken uit zijn verklaringen – dan nog redelijk te verwachten is dat verzoekster hem ervan op de hoogte brengt dat ze achtervolgd wordt. Waar verzoekers aanhalen dat verzoeker hoe dan ook wel degelijk heeft verklaard dat hij door een moto werd geschaduwd, zoals ook verzoekster verklaard heeft, kan de Raad slechts vaststellen dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij niet op de hoogte was van het feit dat zijn vrouw achtervolgd werd en dat hij vervolgens, naarmate hij werd geconfronteerd met de verklaringen van zijn echtgenote, zijn verklaringen aangaande de achtervolgers – op zeer vage en moeizame wijze – aanpaste (notities verzoeker, p. 23-24). Waar verzoekers verklaren dat ze elkaar wilden ontzien, herneemt de Raad dat niet kan worden ingezien dat ze onderling niet zouden besproken hebben dat ze (al dan niet samen) achtervolgd werden. Verzoekers kunnen dan ook niet aannemelijk maken dat ze vertrokken zijn naar Europa om deze ingeroepen redenen.

2.5.13. Voorts legden verzoekers ook tegenstrijdige verklaringen af betreffende de politieaangifte van de bedreigingen van B.G. (“Ging u naar de politie om te signaleren dat B.G. u bedreigde?”, “Jawel, en ze hebben mijn klacht niet aanvaard omdat ik die kaart niet heb.”, notities verzoeker, p. 15; “Waren jullie voordien ook al naar de politie geweest om aangifte te doen van de bedreigingen van B.G.”, “We namen het niet serieus want in Venezuela is het normaal, ze dreigen veel maar ze menen het niet.”, “Zijn jullie ja dan neen naar de politie gegaan voor die bedreigingen van B.G.?”, “Nee”, “Uw man zei van wel.”, “Ik ben niet gegaan. Is hij geweest en heeft hij het niet aan mij verteld? Ik weet het niet.”, notities verzoekster, p. 14). Ook over het gegeven of verzoekster al dan niet werd opgebeld na de ontvoering van verzoeker bleken beide verzoekers verklaringen onderling tegenstrijdig (“Heeft uw vrouw ooit opgenomen als de mannen die het geld zouden komen halen, belden?”, “Nee, nee. Ze belden naar mij.”, “Naar welk nummer?”, “Naar de vaste lijn van de zaak.”, “Nooit naar u thuis?”, “Nee, ze hebben niet naar mijn huis gebeld.”, “Werd er na uw ontvoering in het algemeen nog vaak naar u thuis gebeld door onbekenden?”, “Naar huis wel ja, ik werd verschillende keren opgebeld en zodra ik een vreemde stem hoorde, legde ik gewoon neer.”, “Uw vrouw nam zij ook nog de telefoon aan?”, “Als ik niet thuis was wel ja.”, “Uw vrouw zei dat een keer aan de telefoon werd gezegd: “nog 20 dagen, als jullie niet betalen, bereid jullie dan voor op de moord.” Het is vreemd dat u dat niet zou weten.”, “Waarom heeft ze zoiets verborgen... Ze zal zoiets verborgen hebben zeker.”, notities verzoeker, p. 24-25; “U zei dat u na de ontvoering tot de betaling van de eerste 5.000 dollar nog werd opgebeld door jullie vervolgers, correct?”, “Ja”, “Wat zeiden ze dan juist?”, “Letterlijk: “nog 20 dagen, als jullie niet betalen, bereid jullie dan voor op de moord.””, “Belden ze om de zoveel dagen, elke dag,...?”, “Ik geef u een voorbeeld van wanneer ik opnam maar meestal nam ik niet op.”, notities verzoekster, p. 15). Dergelijke incoherente verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van de door verzoekers voorgehouden vervolgingsfeiten, nu niet kan worden ingezien dat verzoekers onderling niet zouden communiceren over de problemen die ze beiden in Venezuela ervoeren.

2.5.14. Waar verzoekers in hun verzoekschrift benadrukken dat “eerste verzoeker nooit klacht gaan neerleggen is omwille van de telefonische bedreigingen”, herneemt de Raad dat uit verzoekers verklaringen ontegensprekelijk blijkt dat hij daadwerkelijk een poging heeft ondernomen om aangifte te doen van de telefonische bedreigingen (notities verzoeker, p. 15-16). De Raad ziet dan ook niet in dat er geen sprake is van een tegenstrijdigheid, “maar van een communicatieve verwarring tussen verweerder en eerste verzoeker”, zoals verzoekers aanvoeren. Waar verzoekers nog wijzen op het feit dat ze in het standaard Arabisch werden verhoord, terwijl ze deze taal in een verbasterde vorm beheersen en bijna hun hele leven in Venezuela woonden en om die reden ook eigenlijk initieel om een Spaanse tolk verzocht hadden, merkt de Raad op dat nergens uit het dossier blijkt dat om een Spaanstalige tolk werd

verzocht. De verklaring van beide verzoekers dat ze zowel het Spaans als het Arabisch machtig zijn houdt op zich nog geen taalkeuze in. Op de Bijlage 26 hebben beide verzoekers nadrukkelijk verklaard het Arabisch voldoende te beheersen om hun problemen in deze taal uiteen te kunnen zetten. Bovendien werd tijdens het persoonlijk onderhoud aan beide verzoekers uitdrukkelijk gevraagd of zij de tolk begrepen en werd er aangegeven dat eventuele problemen gemeld moeten worden. Zij kregen bovendien de gelegenheid bijkomende opmerkingen te maken, maar hebben naar aanleiding van het onderhoud geen enkele opmerking gemaakt met betrekking tot het verloop van het onderhoud en de uitwisseling tussen de tolk en henzelf. Integendeel, tijdens zijn persoonlijk onderhoud gaf verzoeker aan dat het hem eender was in welke taal hij werd gehoord (*“Advocaat vraagt of er geen tolk Spaans voorzien zou zijn. PO: Arabisch is zijn moedertaal. Op de DVZ was ook Arabisch aangegeven. Er wordt nagegaan bij Az welke taal hij had gevraagd. Az: Arabisch of Spaans het maakt niet uit. Ik heb geen bezwaren tegen geen van de twee.”*, notities verzoeker, p. 11). Pas in het verzoekschrift wordt voor het eerst een opmerking gemaakt. Verzoekers maken niet aannemelijk dat er problemen waren met de tolk. De Raad wijst erop dat de asielinstellingen geen belang hebben een tolk aan te stellen die voor verzoekers niet verstaanbaar zou zijn. De vastgestelde incoherenties blijven onverminderd overeind.

2.5.15. Uit voorgaande moet worden vastgesteld dat de talrijke tegenstrijdigheden, omissies en vaagheden de echtheid van door verzoekers voorgehouden problemen in Venezuela aantast. Het is immers niet onredelijk dat verzoekers die hun land van herkomst verlaten hebben op grond van dezelfde redenen, eensluidende verklaringen verwacht kan worden en dat zij hun problemen eerst in hun eigen land trachten op te lossen en de eventuele noodzaak van hun vertrek hebben overlegd vooraleer een beslissing te nemen. Aangezien er geenszins blijken dat verzoekers de essentiële elementen van hun verzoek om internationale bescherming hebben besproken, kan slechts afgeleid worden dat verzoekers om andere redenen vertrokken zijn uit hun land.

2.5.16. In tegenstelling tot wat in de bestreden beslissing staat, kan de Raad mits de thans neergelegde documenten dat verzoeker zijn handelsactiviteiten in Venezuela genoegzaam aantoon. Uit de e-mail van verzoekers advocaat van 10 oktober 2018 blijkt dat verzoekers het bewijs van oprichting van de zaak, de loonbrieven en de aangifte van diefstal hebben achtergelaten in hun huurwoning en dat deze documenten werden weggegooid door de eigenaar van deze woning. De Raad kan echter niet inzien dat verzoekers dergelijke belangrijke documenten zouden hebben achtergelaten in hun huurwoning, te meer verzoeker wel nog de tijd nam om de huur van het magazijn op te zeggen en zijn stock samen met zijn camionette te verkopen (notities verzoeker, p. 6-7). Hoe dan ook, voor zover aannemelijk dat verzoekers dergelijke belangrijke documenten achteloos zouden achterlaten in Venezuela – bij hun dochter, dan wel in hun huurhuis – kunnen de voorliggende documenten betreffende verzoekers zaak en B.G. beide verzoekers asielrelaas niet aantonen, nu zij hoogstens kunnen aantonen dat verzoeker een bedrijf had en B.G. in dienst had. Dit klemt te meer nu het bedrijf volgens de neergelegde statuten werd opgericht in 2014, terwijl B.G. sinds 1 augustus 2013 in dienst zou zijn, wat de bewijswaarde van de stukken ondermijnt. De door verzoekers neergelegde stukken vermogen aldus geen afbreuk te doen aan voornoemde vaststellingen.

2.5.17. Waar verzoeker in het verzoekschrift wil rechtzetten dat hij geen kopie naar huis heeft genomen van de aangifte van de diefstal van zijn wagen en dat hij zich de aangifte herinnert, maar zich door de stress heeft vergist over de effectieve afgifte van een document door de politie hierover, merkt de Raad op dat verzoeker herhaaldelijk heeft verklaard dat hij een bewijs van aangifte had gekregen en dat de aangifte van het bewijs van diefstal in hun huurwoning was achtergebleven (notities verzoeker, p. 19, p. 20; e-mail advocaat van 10 oktober 2018). De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekers het bewijs van aangifte niet neerleggen. Het bij het CGVS neergelegde internetartikel aangaande de weigering van de CICPC om de aangifte van een diefstal te registreren daar het getroffen koppel niet in het bezit was van een Carnet de la Patria gaat niet over verzoekers, toont niet aan dat dit een wederkerend probleem is en kan voorgaande vaststellingen niet wijzigen.

2.5.18. In het begeleidend schrijven van verzoekers' advocaat, neergelegd bij het CGVS, werd nog een samenvatting gegeven van de door verzoekers ingeroepen vervolgingsfeiten en de situatie in Venezuela en Syrië. Deze loutere samenvatting kan bovenstaande vaststellingen in verband met de ongelooftwaardigheid van hun asielrelaas niet wijzigen.

2.5.19. Wat betreft de door verzoekers aangehaalde incidenten van discriminatie in Venezuela omwille van het feit dat verzoekers Arabieren zijn, benadrukt de Raad dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich

geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. De door verzoekers aangehaalde incidenten – met name dat ze op straat beledigd worden door Venezolanen die ‘Turk’ naar hen roepen en dat verzoeksters eten eens werd afgenomen (notities verzoeker, p. 22; notities verzoekster, p. 16) – zijn echter geenszins dermate ernstig en ingrijpend om te spreken van vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

2.5.20. Verder stelde verzoeker nog dat president Maduro het volk wilde opzetten tegen de buitenlanders in Venezuela (notities verzoeker, p.11-12). Beide verzoekers linkten de beweerde – doch met geen enkel objectief element aangetoonde – uitspraak van Maduro betreffende het herverdelen van de winst van een privéonderneming onder de arbeiders, aan het discrimineren van zakenmannen en -vrouwen van vreemde origine (notities verzoeker, p.12; notities verzoekster, p. 9-10, p. 16). Echter, verzoekers stelden dat deze beweerde maatregel van de president alle eigenaren van privéondernemingen zou raken, ook Venezolanen – en dus ook de personen die de president omringen (notities verzoeker, p. 12; notities verzoekster, p. 9-10). Hoe dan ook verklaarde verzoeker zelf dat de beweerde uitspraak van de Venezolaanse president nooit in wetgeving werd omgezet (notities verzoeker, p. 11-13; p. 23).

2.5.21. Waar verzoekers – overigens voor het eerst in het verzoekschrift – de algemene socio-economische situatie in Venezuela aanhalen, hierbij verwijzend naar hun gezondheidsproblemen, stelt de Raad vast dat dit geen verband houdt met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, zijnde ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep. Om als vluchteling te worden erkend, dient de vreemdeling immers aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen.

2.5.22. Verder stellen verzoekers in hun verzoekschrift dat zij ook op basis van het behoren tot een sociale groep, namelijk personen met een meer welgesteld profiel, in aanmerking komen voor internationale bescherming. Het loutere feit te behoren tot een bepaalde maatschappelijke groep is niet voldoende om te voldoen aan de criteria van een sociale groep in de zin van artikel 48/3, §4, d) Vreemdelingenwet. Immers verzoekers tonen niet aan dat hun gemeenschappelijke achtergrond niet gewijzigd kan worden, noch dat hun groep als afwijkend wordt beschouwd. De Raad wijst er in deze tevens op dat de vervolgingsvrees steeds *in concreto* dient te worden aangetoond, waarbij deze moet afgewogen worden ten opzichte van het land van herkomst. Dit is niet het geval.

2.5.23. Verzoekers beperken zich in hun verzoekschrift tot het herhalen van het asielaanvraag en het tegenspreken en ontkennen van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen, het formuleren van boude beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laten na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de voorgaande conclusies weerleggen.

2.5.24. In acht genomen wat voorafgaat, in hoofde van verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.6. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.6.1. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: HvJ) sprak zich als volgt uit over de draagwijdte van artikel 15, *sub b*) van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 (dat identiek is aan artikel 15, *sub b*) van de Richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, de omzetting vormt en oordeelde dat,

“[h]et in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht [...] deel uit[maakt] van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt.

“[d]e [...] termen “foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker”, betrekking hebben op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade” (HvJ 17 februari 2009 (GK), “Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie”, C-465/07, § 32).

Het Hof vervolgt *“[b]ovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. Artikel 15, sub c, van de richtlijn is daarentegen een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd” (Ibid., § 28).*

Bij arrest van het HvJ van 18 december 2014 (GK), *“M’Bodj t. Belgische Staat”, C-542/13 (§ 32 en § 36)* stelt het HvJ dat het toepassingsgebied van artikel 15, sub b) van de Richtlijn 2011/95/EU niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM). Zo stelt het Hof dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, sub b) van de Richtlijn 2011/95/EU *“moet voortvloeien uit de gedragingen van derden”* en dat *“de betrokkene in zijn land van herkomst aan die behandelingen wordt onderworpen”* door toedoen van de actoren bedoeld in artikel 6 van de Richtlijn 2011/95/EU zoals omgezet in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. In punt 36 vervolgt het Hof: *“Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt”.*

Waar verzoekers hun ernstige schade zoals bedoeld bij artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet proberen aan te tonen door in te gaan op de algehele sociale en economische situatie in Venezuela, wijzen zij erop dat Venezuela met een extreme criminaliteitsgolf worstelt ten gevolge van de extreme humanitaire crisis (freedomhouse.org *“Freedom in the world 2019 Venezuela Profile”*). Zij stellen dat uit een rapport van OSAC blijkt dat er wetteloosheid heerst, met een hallucinant dagelijks dodentol (Osac *“Venezuela 2018 Crime & Safety Report”* van 4 februari 2018). Verzoekers verklaren dat ze zelfstandigen waren in Venezuela, dat verzoeker er een magazijn uitbaatte en verschillende personen tewerkstelde en dat hij hierdoor ook in het bezit was van heel wat vreemde valuta (dollars), wat bekend is bij de lokale bevolking. Bovendien stellen verzoekers dat ook de buitenlandse origine een extra factor is waardoor verzoekers een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van dit dagelijkse geweld. Verzoekers halen tevens een artikel van De Standaard aan (De Standaard *“Arm Rijk Land, Tragisch realisme, twee weken in Venezuela”* van 17 maart 2018) en stellen dat uit de door hen aangehaalde rapporten blijkt dat *“de autoriteiten door en door corrupt zijn en niet in staat om verzoekers te beschermen tegen de zéér reële risico’s die ze lopen in Venezuela”*. Verder benadrukken verzoekers dat ze geen woning meer hebben in Venezuela, noch een bron van inkomen. Zij wijzen op de hyperinflatie en de steeds duurder wordende producten (Al Jazeera *“In Pictures, Hungry and Thirsty Venezuela”*). Verzoekers stellen dat het land een puinhoop is dat er week na week verder op achteruitgaat (De Standaard *“Arm Rijk Land, Tragisch realisme, twee weken in Venezuela”* van 17 maart 2018) en halen aan dat er al meer dan drie miljoen Venezolanen het land noodgedwongen zijn moeten ontvluchten (UNHCR *“Number of Refugees and migrants from Venezuela reaches 3 million”* 8 november 2018). Verzoekers stellen dat ze beiden een duidelijke bijkomende kwetsbaarheid hebben, *“aangezien zij beiden met duidelijke gezondheidsproblemen worstelen”*. Ze halen andermaal de door hen bij het verzoekschrift neergelegde medische documenten aan en betogen dat uit deze stukken duidelijk blijkt dat verzoekers nood hebben aan medicatie. Verzoekers benadrukken dat de gezondheidszorg in Venezuela, ten gevolge van de huidige ernstige humanitaire en socio-economische crisis, een extreme puinhoop is geworden (De Standaard *“Arm Rijk Land, Tragisch realisme, twee weken in Venezuela”* van 17 maart 2018). Verzoekers stellen de dat economische malaise volledig te wijten is aan een desastreus en corrupt beleid (De Standaard *“Arm Rijk Land, Tragisch realisme, twee weken in Venezuela”* van 17 maart 2018), wijzen erop dat Maduro buitenlandse noodhulp weigert (Euronews *“Venezuelans go hungry as locals maduro continues to ignore economic crisis”* 15 februari 2019) en menen dat de humanitaire crisis met de erkenning van Guaido als interim-president ook effectief in een gewapend conflict dreigt te ontaarden (Vox *“Trump just issued an ultimatum to the Venezuelan military: abandon Maduro or else”* van 18 februari 2019; usuf News, *“Trump Warns Venezuela's Maduro U.S. Military Intervention Still An Option”* van 19 februari 2019).

De Raad stelt vast dat de strekking en de toon van de verschillende voorgelegde rapporten en toegevoegde COI in dezelfde lijn ligt. De Raad neemt met beide partijen aan dat de socio-economische situatie in het land is geïmplodeerd. De Raad betwist evenmin dat vele Venezolanen (deels) afhankelijk zijn van voedselbedelingen en dat de tekortkomingen in de publieke gezondheidszorg en andere voorzieningen vele inwoners bijzonder zwaar treffen. De hyperinflatie betekent uiteraard dat de financiële draagkracht van de Venezolanen enorm achteruit gegaan is zodat ze moeilijker kunnen voorzien in hun dagelijkse noden. Voedselimporten werden tijdelijk geschorst en blijven onvoldoende. Als gevolg hiervan vertrokken vele Venezolanen naar de buurlanden. Dergelijke tekorten in de basisbehoeften leiden dan ook tot een stilvallen, minstens vertraging, van de economische bedrijvigheid doorheen het land wat dan opnieuw een verarming meebrengt van een deel van de Venezolaanse bevolking.

Wat betreft de falende publieke gezondheidszorg in Venezuela, wijst de Raad op artikel 48/4 § 1, van de Vreemdelingenwet dat als volgt luidt: *“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter (eigen onderlijning), en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”*

Verzoekers leggen medisch en psychologische attesten neer en stellen gezondheidsproblemen te hebben. Voor zover verzoekers medische problemen hebben, dienen zij zich aldus te richten tot de geëigende procedure vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De Raad benadrukt de vaste rechtspraak van het EHRM dat mishandeling een minimumniveau van ernst moet bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen en dat de beoordeling hiervan relatief is en afhangt van de omstandigheden van de zaak (EHRM 23 maart 2016, nr.43611/11, “F.G. e.a. / Sweden”, §§ 111-112).

In het arrest van het EHRM van 26 augustus 2016, nr. 59166/12, “J.K. e.a. / Sweden”, §§ 79-81 bevestigt het Hof deze algemene principes inzake artikel 3 (§ 79) zoals uiteengezet in “Saadi v. Italy ([GC] no. 37201/06, §§ 124-133, ECHR 2008) and, most recently, in F.G. v. Sweden ([GC], no. 43611/11, ECHR 2016)”. Het risico moet reëel zijn en er moet aangetoond worden dat de nationale autoriteiten “are not able to obviate the risk by providing appropriate protection” (zie EHRM 17 juli 2008 nr. 25904/07, “NA. / The United Kingdom”, § 110; EHRM 20 januari 2009, nr. 32621/06, “F.H. v. Sweden”, § 102; en EHRM 29 April 1997, nr. 24573/94, “H.L.R. / France”, § 40). Het Hof benadrukt nog dat (§ 80) deze hoge drempel tevens geldt wanneer het gevaar uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot nationale autoriteiten. Ten slotte stelt het Hof ook nog dat artikel 3 van het EVRM geen beoordeling uitsluit van een eventuele interne hervestiging (§ 81 *The Court reiterates that Article 3 does not, as such, preclude Contracting States from placing reliance on the existence of an internal flight alternative in their assessment of an individual's claim that a return to his country of origin would expose him to a real risk of being subjected to treatment proscribed by that provision (see Salah Sheekh v. the Netherlands, no. 1948/04, § 141, 11 January 2007; Chahal v. the United Kingdom, 15 November 1996, § 98, Reports 1996-V; and Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, §§ 67-68, ECHR 2001-II)*). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (EHRM 30 oktober 1991, nrs. 13163/87, 13164/87, 13165/87, 13447/87, 13448/87, “*Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*”, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 4 december 2008, nr. 20113/07, “*Y./Rusland*”, § 79; EHRM 28 februari 2008, 37201/06, “*Saadi/Italië*”, § 131; EHRM 4 februari 2005, nrs. 46827/99 en 46951/99, “*Mamatkulov en Askarov/Turkije*”, § 73; EHRM 26 april 2005, nr. 53566/99, “*Muslim/Turkije*”, § 68).

Verzoekende partijen stellen niet dat zij kwetsbare personen waren die leefden onder bijzondere benarde, inhumane omstandigheden. Integendeel verzoekers behoren tot de sociaal kapitaalkrachtiger segment van de maatschappij. Verzoekers kunnen dan ook niet aantonen dat ze in een toestand van zeer verregerende materiële deprivatie zouden terecht komen die hen niet in staat stelt om te voorzien in hun meest elementaire behoeften, waardoor verzoekende partijen in een toestand van achterstelling zouden terechtkomen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, “*Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*”, § 282-284; EHRM 11 januari 2007, nr.

1948/04, “*Salah Sheekh / Nederland*”, § 137; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, “*M.S.S. / België en Griekenland*”, § 254).

De Raad neemt aan dat de ernstige tekortkomingen in het publieke voorzieningen geweld kan meebrengen, temeer gezien civiele groeperingen worden ingeschakeld bij de verdeling van goederen, voedsel en geneesmiddelen. Verzoekende partijen waren echter wel gehuisvest en leefden niet in armoede. Daargelaten dat verzoekers hun huurwoning hebben opgezegd, verklaarden zij dat zij de huur voor het hele jaar hadden betaald, waaruit kan blijken dat zij in een goede financiële situatie verkeerden in Venezuela (notities verzoeker, p. 20). Voorts stelde verzoeker in Venezuela steeds als handelaar te hebben gewerkt (notities verzoeker, p. 6), gingen verzoekers geregeld op reis naar het buitenland (“*Ging u vaak op reis, op vakantie?*”, “*Jawel, elk jaar.*”, “*Naar waar?*”, “*Syrië, Mexico, Cancun, Argentinië, Santo Domingo.*”, notities verzoeker, p. 10) en bekostigde verzoeker de reis van beide verzoekers naar België (notities verzoeker, p. 11). Verder blijkt dat beide verzoekers schoonzoon in Venezuela een eigen meubelzaak heeft en financieel rondkomt (notities verzoeker, p. 6-7), dat verzoeksters broer P. tevens als handelaar werkt en dat één van haar zussen Syrische gerechten bereidt en verkoopt aan supermarkten (notities verzoekster, p. 6-7). Verzoekers beschikken aldus over een netwerk in Venezuela. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij, buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële behoefte en dus terecht een onmenselijke of vernederende behandeling te vrezes. De Raad merkt daarenboven op dat verzoekers de economische situatie in Venezuela gedurende de procedure op geen enkel moment hebben ingeroepen als de reden van hun vertrek uit Venezuela, noch als de reden waarom ze niet zouden kunnen terugkeren naar Venezuela, doch dit pas voor het eerst aanbrengen in hun verzoekschrift. Waar verzoekers hun vrees met betrekking tot de economische situatie aanhalen valt dit bovendien niet te rijmen met hun beweerde “welgestelde profiel”. Het is niet ernstig dat verzoekers enerzijds stellen een risico lopen te worden gevisieerd omwille van hun welgestelde profiel en anderzijds verklaren dat ze een reëel risico op ernstige schade lopen omwille van de socio-economische situatie in hun land van herkomst. De Raad wijst er trouwens nog op dat indien met het CGVS en het verzoekschrift, niet wordt betwist dat de economische situatie voor steeds meer Venezolanen bijzonder zwaar is, Venezuela nog steeds gegoede en zeer rijke mensen telt die leven in luxueuze penthouses, ommuurde villa’s en terrasappartementen (zie stuk 7 bij het verzoekschrift, De Standaard “*Arm Rijk Land, Tragisch realisme, twee weken in Venezuela*” van 17 maart 2018).

De Raad wijst er ten slotte nog op dat nergens in voornoemde rapporten uit het administratief dossier (onder meer COI Focus “*Venezuela: le retour des ressortissants vénézuéliens*” van 10 januari 2019, COI Focus “*Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)*” van 1 juli 2019) of in de door verzoekende partij neergelegde of de in de COI geciteerde rapporten van OHCHR en UNHCR, wordt geadviseerd om aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming te bieden en benadrukt dat verzoekende partijen *in concreto* dient aan te tonen dat zij in hun land van herkomst worden bedreigd en vervolgd of dat er wat verzoekers betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, alwaar hij in gebreke blijft.

2.6.2. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een “*ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict*”.

De diepe economische en politieke crisis in Venezuela is niet het gevolg van een gewapend conflict maar veeleer van de activiteiten van de huidige en vorige Venezolaanse regeringen en het wanbeheer van de Venezolaanse economie (zie ook informatie bij het verzoekschrift). Zoals nog blijkt uit de COI Focus “*Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)*” van 1 juli 2019 beschikt de oppositie niet over een gewapende arm. De oppressie gaat uit van de staat zoals het leger, de staatsveiligheidsdiensten of nog groeperingen als de “*Colectivos chavistas*” en de megabandas, die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Het geweld tijdens betogingen en protesten wordt veroorzaakt door de buitensporige reactie van het leger, de politie, veiligheidsdiensten en andere gevestigde groepen. Voorts draagt niet enkel de mate van wetteloosheid in Venezuela bij tot het politiek geweld maar ook tot het criminele geweld. De Raad kan aannemen dat de druggerelateerde criminaliteit in sommige delen van het land bijzonder ernstig is (zie ook de COI Focus “*Venezuela: Situation Sécuritaire*” van 4 april 2019). Hoe dan ook, er kan uit de informatie bij het administratief dossier, het verzoekschrift en de aanvullende nota niet

worden afgeleid dat thans in Venezuela een gewapend conflict heerst in de zin van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen dit ook niet aan.

2.7. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.7.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoot.

2.7.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien april tweeduizend twintig door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

K. DECLERCK